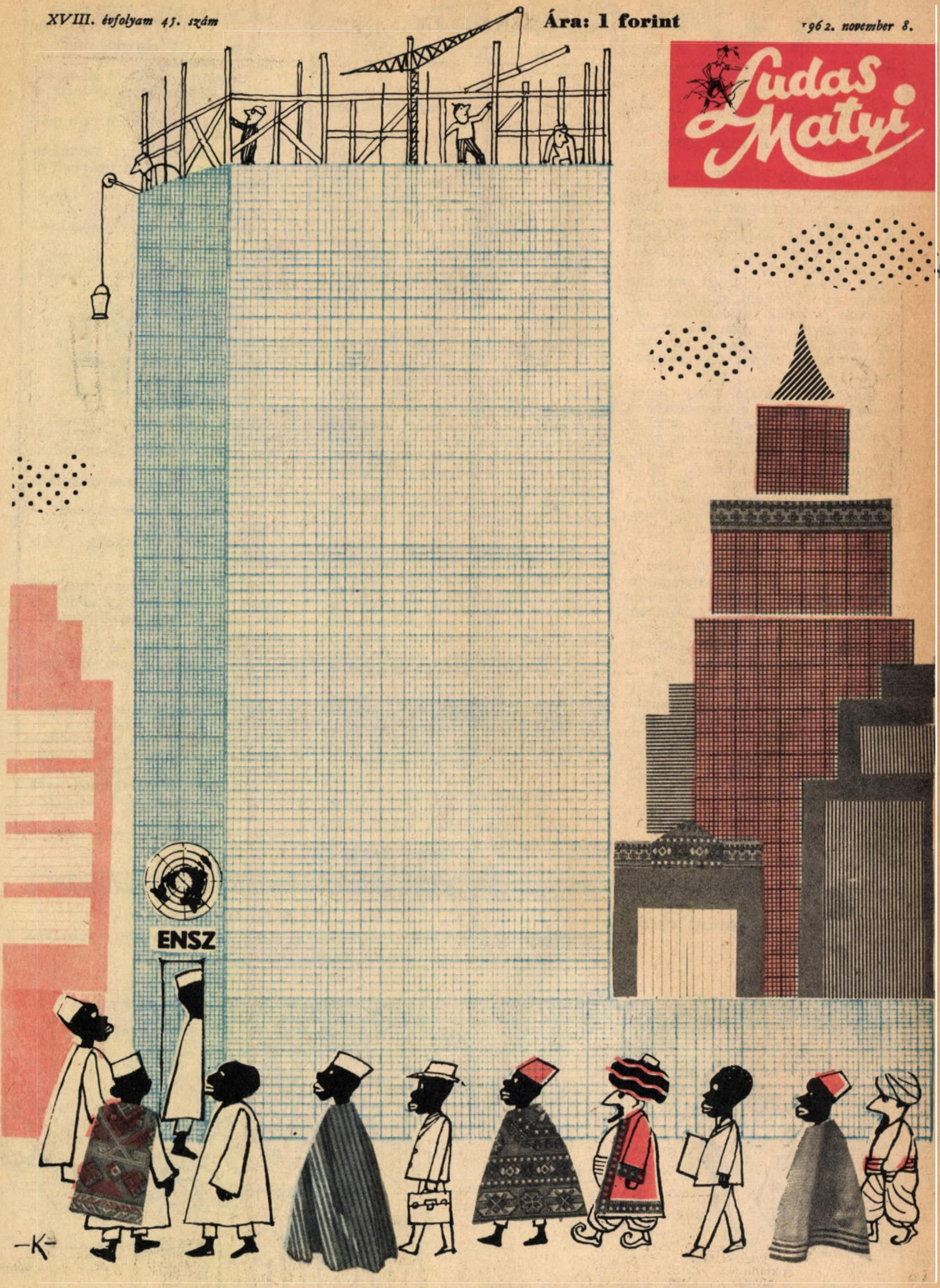
XVIII. évfolyam 45. szám Ára: 1 forint 1962. november 8.

Ludas Matyi

EMELETRÁÉPÍTÉS AZ ENSZ-BEN

Kaján Tibor rajza

Vita a jövő században

A XXI. század derekán — 2050 körül — egy véletlen folytán rábukkantak Verpeléti A. Ottó 1962-es noteszére.

A notesz több érdekes feljegyzést tartalmazott, de volt benne egy mondat, amelyet nem értettek, és ez nagy vitára adott okot. 1962. október havának második felében Verpeléti a következő sorokat írta a noteszébe:

„Mikor érnek oda a hajók?"

Kis János, neves irodalomkutató szerint ez a mondat szimbolikusan értendő. A hajók valószínűleg gólyák, amelyek úgy úsznak a levegőben, mint a hajók, és az „oda" azt jelenti, hogy: délre, vagy délszaki tájra.

Egy másik kutató, Nagy János kétségbevonta ezt a magyarázatot, és egy vaskos könyvben, amelyet ennek az egyetlen mondatnak szentelt, úgy okoskodott, hogy a „hajók" tulajdonképpen gondolatok, és a mondat helyes értelmezése így hangzik: mikor érnek meg a gondolatok? Véleménye szerint Verpeléti véletlenül írta a „meg" szócska helyett azt, hogy „oda".

Kovács Géza irodalomtörténész is hozzászólt a vitához és kijelentette: a fent említett kutatók rossz úton járnak, ha a hajókat szimbólumként fogják fel. A hajók hajókat jelentenek és nem gólyákat és nem gondolatokat. Verpeléti — írta egy hosszabb tanulmányában a szerző — valószínűleg hajókirándulásra akart menni a családjával, (Visegrád? Szentendre? Esztergom?) és a feleségе azzal bízta meg, kérdezze meg a MAHART-hajóállomáson: mikor érnek oda a hajók? (Visegrádra? Szentendrére? Esztergomba?) Verpeléti valószínűleg szórakozott ember lehetett és így akarta elkerülni, hogy elfeledkezzék a dologról.

Nagy Emil akadémikus a következőképpen magyarázta a noteszben talált rejtélyes, vagy rejtélyesnek látszó mondatot:

„Ez a mondat jelképesen értendő. Mikor érnek oda a hajók?... Hova?... Valószínűleg révbe, öbölbe vagy kikötőbe... A szerző azt akarta kifejezni ezzel a mondattal: mikor lesz már végre nyugalmam, mikor pihenhetek meg? Mikor köthetem ki életem hajóját a béke, a megnyugvás öblében?"

Kemenes Elemér, a Kislőcei Egyetem professzora szerint a szóban forgó mondat visszafelé olvasandó, tehát így:

„Kójah a ado kenré rokim?"

Megfejtése pedig a következő:

„Azt hiszem, Gizike már nem szeret, tegnap csak harmincegy puszit adott a kapu alatt... Lehet, hogy Ernőt szereti, azt a hülyét?"

E tudós úgy vélekedett: Verpeléti azért írta titkos írással ezt a mondatot, mert nős ember volt, és nem akarta, hogy a felesége rájöjjön a hűtlenségére.

Varga György, fiatal történész, gúny tárgyává tette ezeket a kiagyalt magyarázatokat:

„Ez a rejtélyesnek látszó mondat — írta egyik cikkében — valójában nem rejtélyes. Verpeléti A. Ottó az 1962-es kubai válság idején jegyezte fel a noteszébe, midőn a szovjet hajók az amerikai blokád-vonal felé közeledtek."

Ez az értelmezés felháborította Pomauer Alfréd kutatót, és azonnal tollat ragadott:

„Varga György történész téved, ha politikát magyaráz bele ebbe a mondatba. Semmi köze a napi politikához! Ez a mondat egy vers címe és első sora, és így kell olvasni:

Óda

Mikor érnek a hajók..."

A vita 2050-től 2150-ig tartott, de a tudósok nem tudtak közös nevezőre jutni.

Mikes György

HŐSLELKŰ FÉRFIÚ

Varga Zoltán egyedül állott a túlerővel szemben.

— Beszélj! — szólt rá az egyik.

Varga Zoltán összeszorította a száját.

— Add át! — mordult rá a másik.

Ő meg se mozdult. Tekintete ide-oda ugrált, de a menekülés lehetetlen volt.

— Legyen eszed! — váltott most hangot az egyik.

Varga Zoltán buta képet vágott.

— Ha elmondod, meghálálјuk.

— Ha átadod, kérhetsz tőlünk, amit akarsz!

Varga Zoltán arcán megvető mosoly suhant át. Úgy állott ottan, mint a megvesztegethetetlenség vasszobra.

A támadók most más eszközhöz folyamodtak.

— Beszélj, vagy megbánod! — kiáltott rá az egyik.

Ő összeszorította száját, s hallgatott.

— Add át, te, mert...!

Varga Zoltán arcán megvető mosoly suhant át. Úgy állott ottan, mint a megfélemlíthetetlenség bronzszobra.

A többiek dühöngtek:

— A fene egyen meg, hát nem beszélsz?

Nem beszélt.

Egyikük sírt tehetetlenségében:

— Szóval nem adod át?

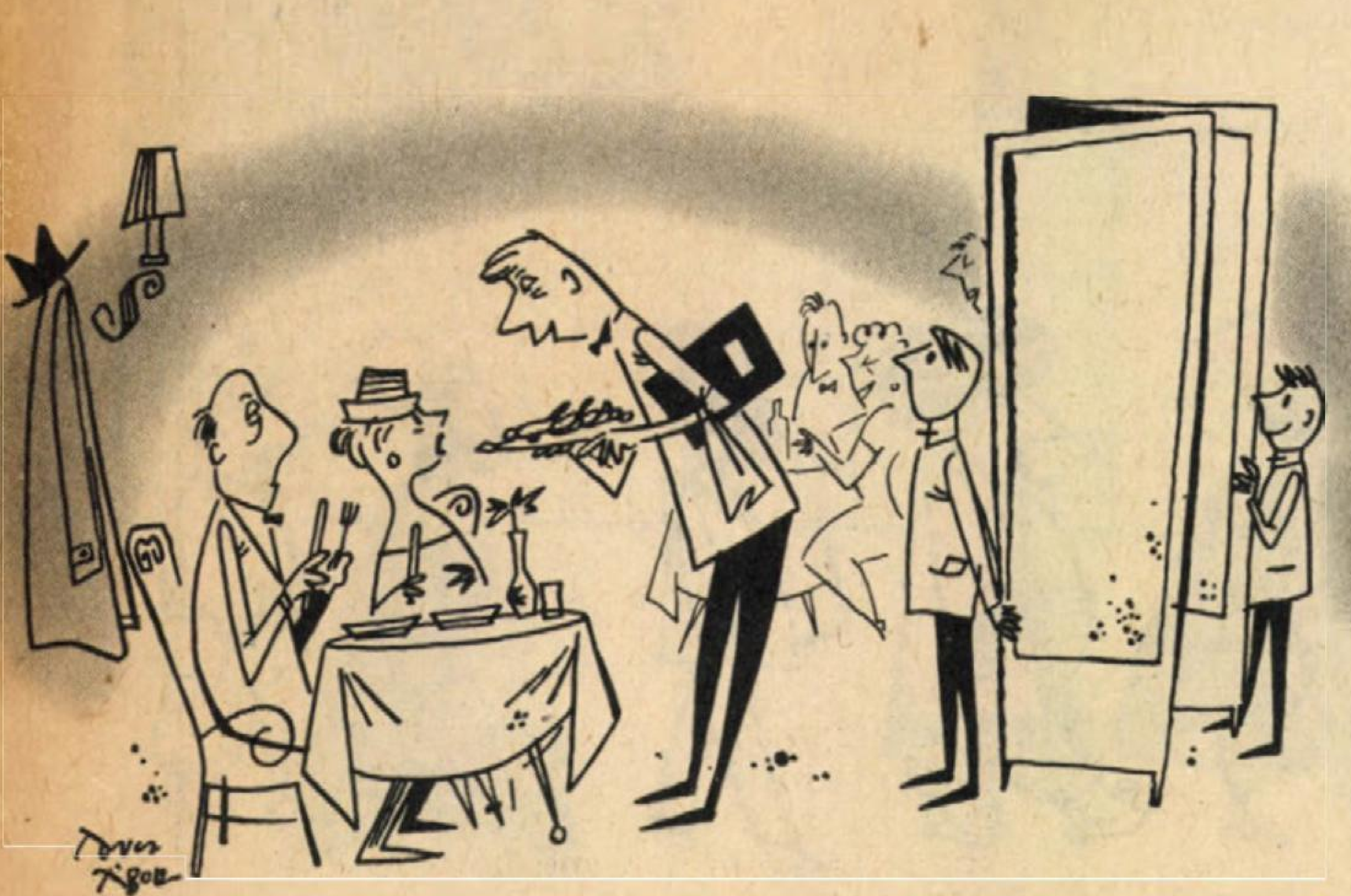
Próbálkoztak még térdrehullással is, — de Varga Zoltán esztergályost semmi sem ingatta meg.

Nem adta át munkamódszerét.

(dunai)

Rántott csirke

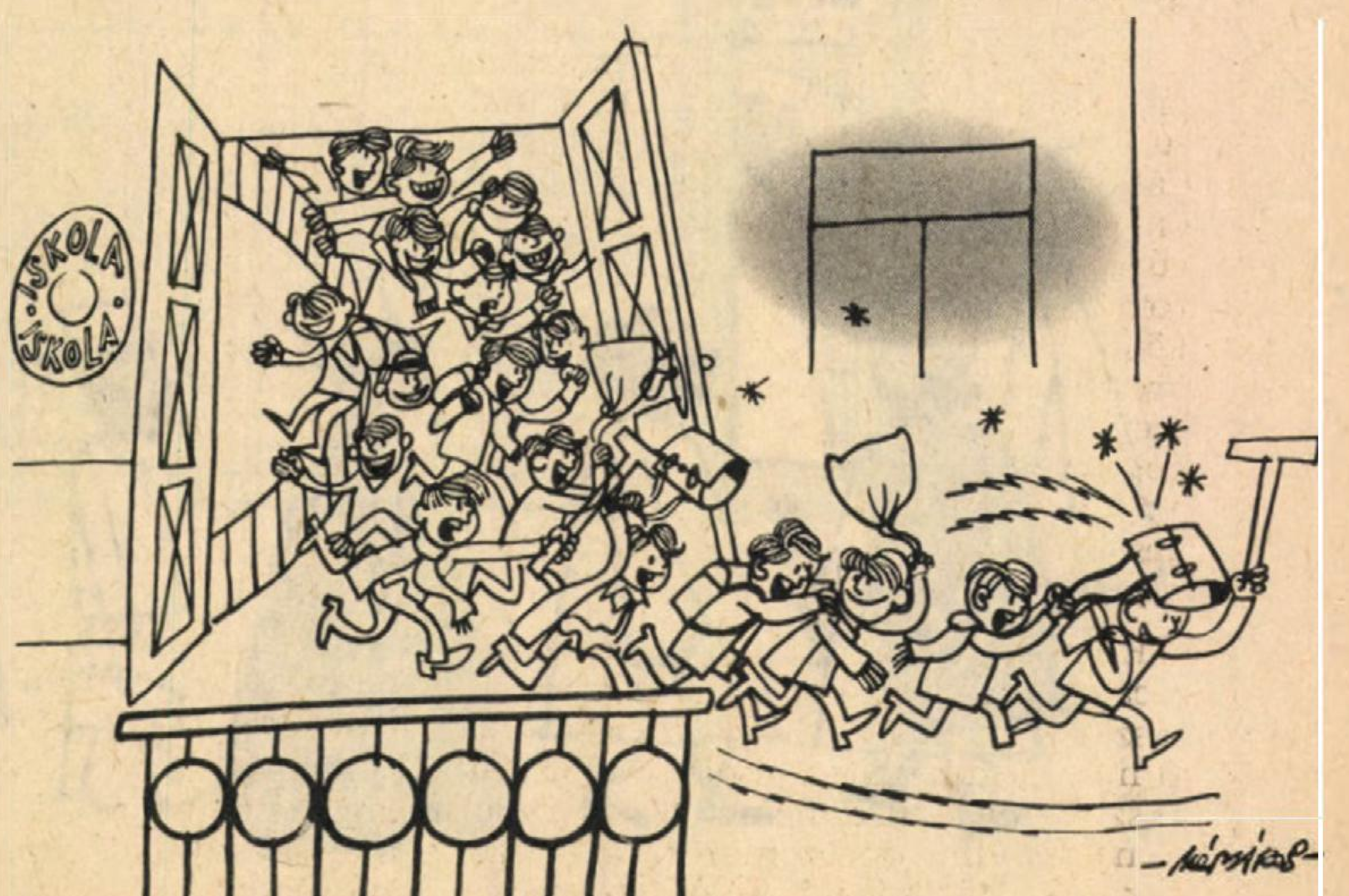
Toncz Tibor rajza

— Tessék csak egész otthonosan kézbevenni! Máris hozzuk a spanyolfalat...

A hadak útja

Mészáros András rajza

Embertelenség

Képzeljék, mi történt velem ma reggel a Nagykörút és a Hűvösvölgy sarkán levő Közértben. Komolyan mondom, remegek az izgalomtól, ha rágondolok. Pedig helyesebb lenne, ha az ember már nem is csodálkozna.

Szóval beléptem a Közértbe, és mielőtt kinyithattam volna a számat, az egyik elárusítónő rámköszönt:

— Isten hozta, kedves vevő!

Nem vagyok hirtelen ember, a dohogás, a zsörtölődés idegen tőlem, mindig a higgadtságomról, a türelmemről voltam nevezetes, de az arcomba szökött a vér. Ezzel a váratlan orvtámadással ugyanis azt akarta éreztetni velem, hogy én egy neveletlen fráter vagyok, aki nem köszön, ha valahova bemegy, hanem megvárja, amíg egy jólnevelt alkalmazott kioktat nevelésem hiányosságai felől. Ismétlem, uralkodtam magamon, mindössze annyit bátorkodtam megjegyezni, hogy a keservit ennek a bitang világnak, s talán még egy negyedórát sem vett igénybe, amíg az illetőnek türelmesen elkáromkodtam, hogy mennyire tarthatatlan a magatartása. Megálljt akartam kiáltani ennek a teljes eldurvulási folyamatnak, hiszen szinte benne van a levegőben az embernek ember által való megalázása. Lassanként az ember alig hall emberi szót. Őserdő!

Az előbb említett elárusítónő ekkor álnok mosollyal megkérdezte, hogy mivel szolgálhat. Erre a dühödt türelmetlenségre arcomba szökött a vér. Ennek ellenére is uralkodtam magamon és türelmesen megmagyaráztam neki, hogy mi a fészkes fenének tesz fel nekem ilyen kérdéseket, miért nem várja meg, amíg magamban eldöntöm, hogy mire lenne szükségem és azok közül mit akarok beszerezni éppen ebben az átkozott boltban.

Vérlázító cinizmussal jegyezte meg erre, hogy ő csak azt szerette volna tudni: mit parancsolok. Erre a példátlan vádra sem veszítettem el az önuralmamat, mindössze a pultba rúgtam bele. Udvariasan, de határozottan kikértem magamnak ezt a sötét gyanúsítást, parancsolni az öregapja szokott, meg a Hitler, hogy merészeli nekem a szemembevágni, hogy én parancsuralomra török, az az idő elmúlt, amikor egyszerű kérgeskezű vevőket is lehetett fasisztázni.

Ekkor az elárusítónő ájtatosnak álcázott kegyetlen mosollyal azt merészelte mondani, hogy tegyek azt, amit óhajtok. Nem csoda, hogy elvesztettem a türelmemet. Nem szoktam kiabálni, de ez már mégis csak sok volt. Hát mi ez? Anarchia? Hova jutnánk, ha mindenki azt csinálna, amit akar? Már csak a dzsungel törvényei érvényesek? Az ember csak azt várja, ki harapja át a torkát? Semmi támogatás? Semmi útbaigazítás? Semmi szeretetteljes segítség? Szörnyű! Az ember bejön az üzletbe, reménykedve, felebaráti szeretet után vágyva s akkor kicsapják az embert a részvétlenség mezejére, hogy boldoguljon, ahogy tud!

Az elárusítónő alattomosan eltitkolt gúnnyal hallgatta végig mondókámat, majd minden átmenet nélkül panaszos hangsúllyal kérdezte:

— Tessék mondani, mit csináljak?

Hát ez az! Az embert megsértik, megalázzák, udvariatlanok vele, cinikusan anarchikus megjegyzéseket tesznek rá, s akkor még tőle várnak segítséget! Arra bezzeg jó vagyok! A kegyetlen zsarnok a letiport vevőtől kér tanácsot.

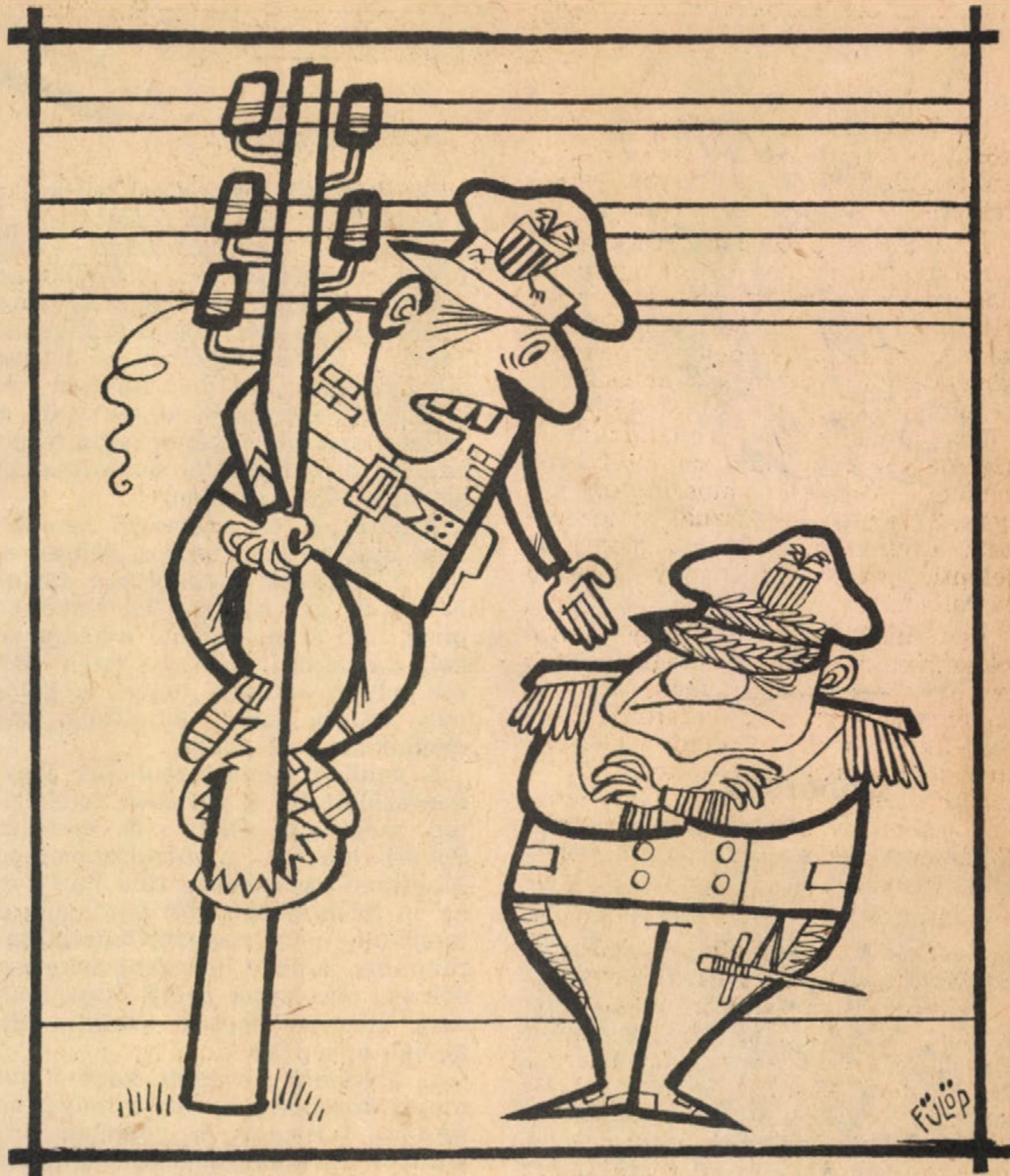
Én, a jó bolond, végül is adtam neki tanácsot, megmondtam neki, hogy mit csináljon. Pukkadjon meg!

Az persze már nem is lepett meg, hogy nem fogadta meg a tanácsomat. Ezektől várjunk manapság emberséget?

Feleki László

Katonadolog

Fülöp György rajza

– Felháborító! Végre csinálunk egy komoly feszültséget, erre jön Hruscsov és kikapcsolja az áramot!

film-rímek

Húsz év után újra láttam
Hófehérkét s a hét törpét,
Érdekes, az eltelt évek
Őket cseppet meg nem törték...

Hófehérke szép volt, hamvas,
S ami nőknél nagyon ritka:
Nem változott fikarcnyit sem,
Jó ég tudja, mi a titka...?

A törpék is! Remek színben
Láttam ismét viszont őket,
Egy centit se mentek össze,
Sőt, az én szememben nőttek...

Üdén, frissen szaladgáltak,
Megőrizve zsenge bájuk,
Magunk között bevallhatom:
Irigykedtem nagyon rájuk...

Igaz, vigasz, hogy bár magam
Mögött mind több évet hagyok,
Otthon azért én is fürge,
Gyors és főleg: törpe vagyok...!

Szilágyi György

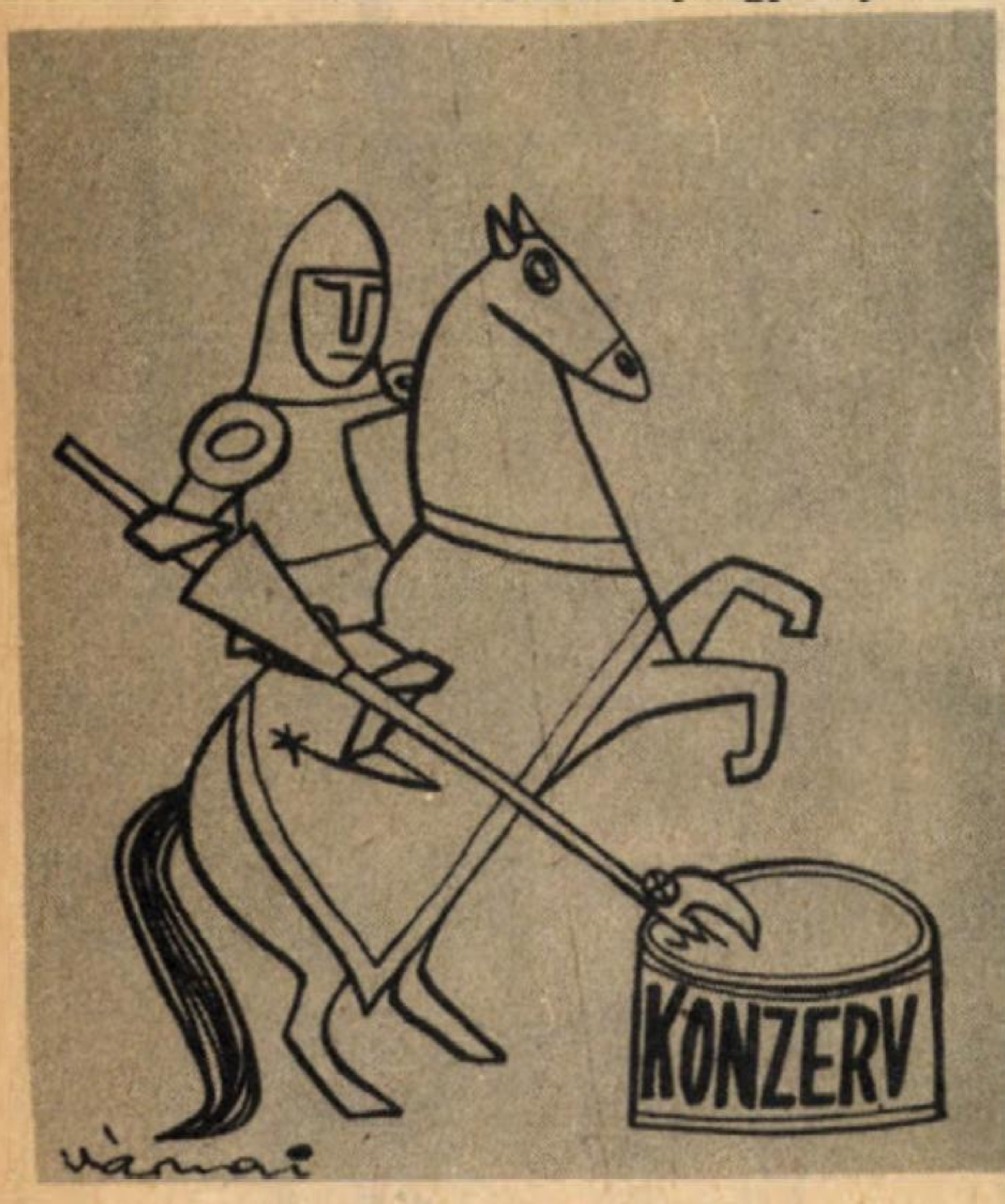
A tökéletes számítógép

Vasvári Anna rajza

Szoborterv

Várnai György rajza

Szent György legyőzi a konzervet

LEVÉL a bírálat új elméletéről

Kedves főnök úr!

Ön szerint a történelem három kategóriába sorolható beosztottat ismer: egyik, aki stréber és hízelgő — ezért foglal el kivételes helyet főnöke szívében; a másik, aki nyers és keményen bírál — ezért foglal el kivételes helyet a főnöke szívében. A harmadik kategória, aki nem stréber, nem is hízelgő, nem is bírál, — az ön elmélete szerint teljesen elhanyagolható és nem foglal el semmiféle helyet a főnöke szívében.

A stréber és a hízelgő beosztott nem oszt és nem szoroz. Marad tehát a második kategóriába tartozó beosztott, aki nyersen és keményen bírál, aki iránt elnéző magatartást kell tanúsítani, nehogy isten őrizzen, olyan optikája legyen a dolognak, mintha azért büntetnék, mert megbírálta a főnököt.

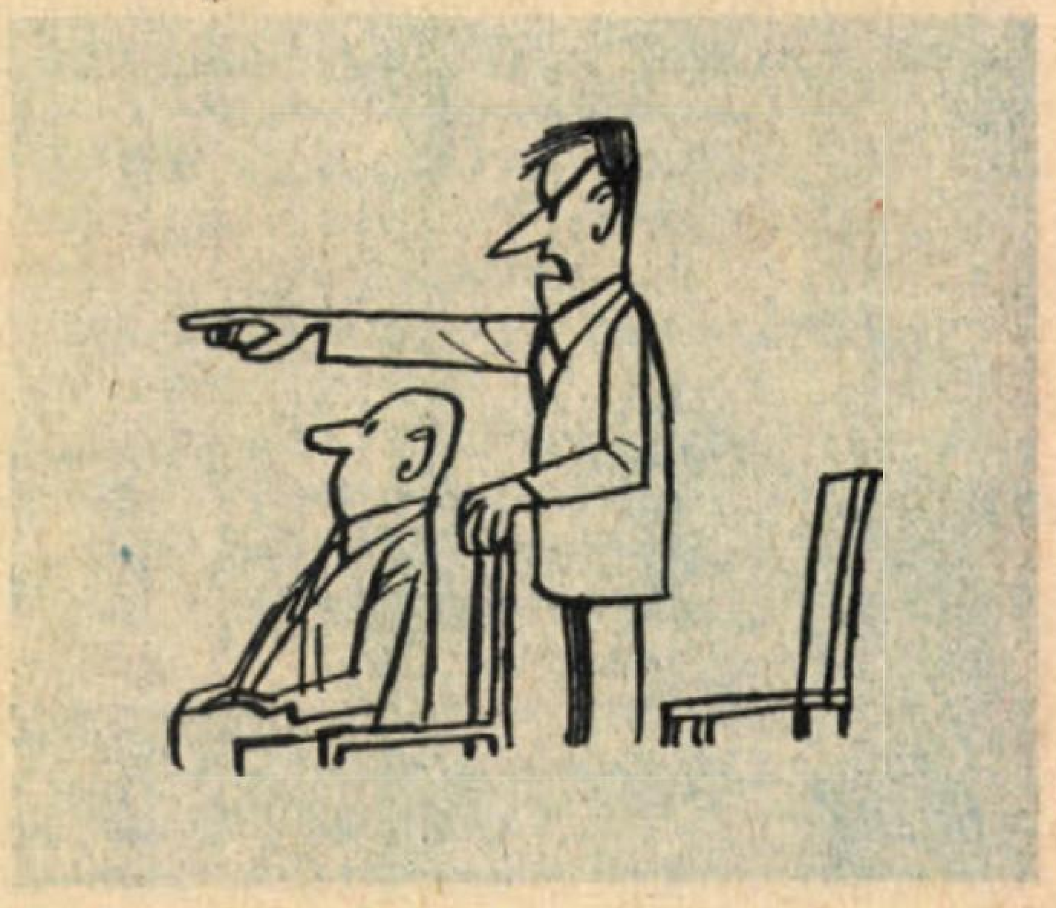
E valóban nemes gondolat jegyében szólalt fel a vállalati értekezleten, méghozzá nyíltan és merészen Sóvári kartárs a bérelszámolóból. Majdnem száz ember füle hallatára, az ön jelenlétében volt bátorsága elmondani, hogy nagyobb összegű prémiumban csak a bennfentesek részesülnek, másoknak pedig éppenhogy-csak csurran-cseppen valami csekélyke aprópénz.

A vakmerő bírálatot követő halk moraj közepette, ön ott a helyszínen azonnal felszólalt és végtelen türelemmel megmagyarázta, ki, miért, mennyi prémiumot kapott az év folyamán. Megnyugodva, harag és indulat nélkül ült vissza a helyére, mert úgy érezte, sikerült bebizonyítania, hogy a prémium elosztása igazságosan történt. Ebben addig sem kételkedett a vállalat egyetlen dolgozója sem, sőt szavahihető informátorom szerint a bírálónak, a merész Sóvárinak sem volt kétsége efelől.

Hogy az ön fentebb már kifejtett elmélete alapján, milyen változás történt Sóvári helyzetében a vállalati értekezleten elhangzott bírálata után, arra csak röviden utalok.

Azelőtt Sóvári reggelenként negyedórát késett; az osztályvezetője nem győzte korholni és elbocsátással fenyegette. Ha határidős munkát bíztak Sóvárira, még véletlenül sem tartott meg egyetlen egy terminust sem; főosztályvezetője több ízben is fegyelmit helyezett kilátásba. A szomszédos presszóban fél órákat töltött munkaidő alatt: többször is írásbeli dorgálást kapott ezért öntől.

Már-már kicsordult a pohár és Sóvári nyakán volt a fegyelmi, amikor megbírálta önt. Ettől kezdve viszont Sóvárit nem bírálta senki. Kíméli ön, kesztyűs kézzel bánik vele a főosztályvezető, az osztályvezető és mindenki más...

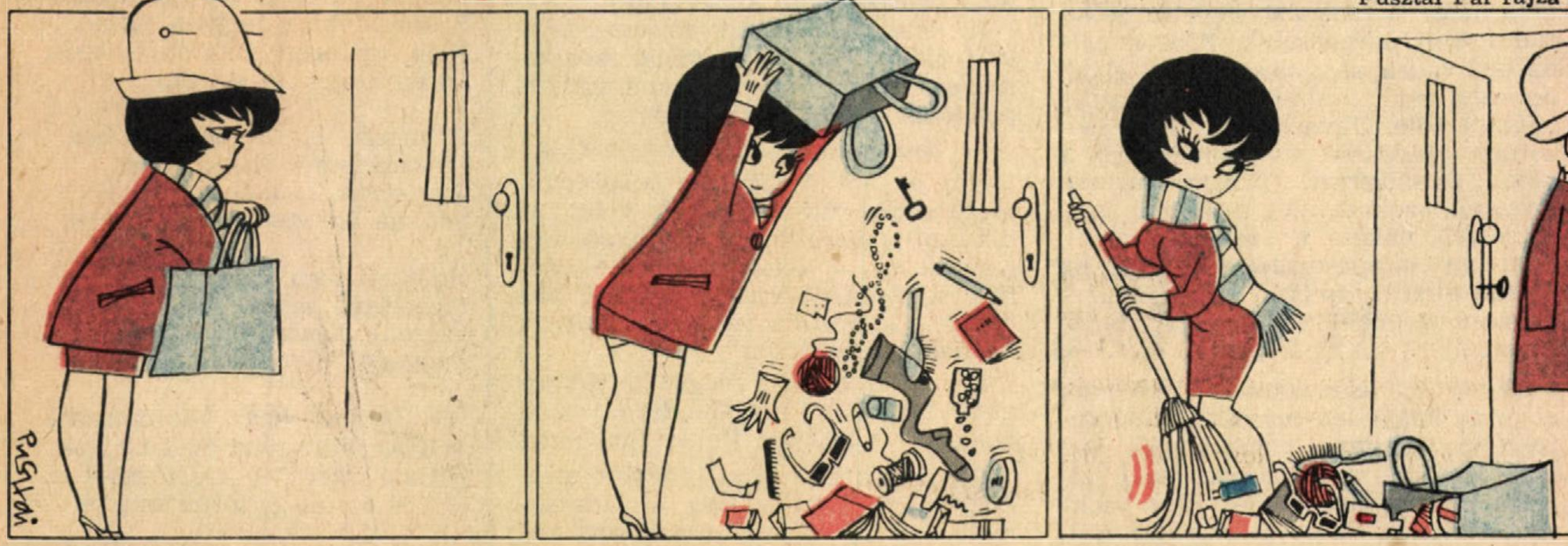
Most már félórát is késik reggelenként Sóvári, a határidő megtartása mellékes körülménnyé vált, a szomszédos presszóban annyiszor és annyi ideig ülhet munkaidő alatt, ahányszor és ameddig csak kedve szotytyan rá.

Mert Sóvári nem elveszett ember, hamar felismerte önnek a bírálatról alkotott nagyszerű, új elméletét. Érdemes lenne szabadalmaztatni...

Földes György

Jucika keresi a kulcsot

Pusztai Pál rajza

PÉNZGAZDÁLKODÁS

A múlt hónapban történt, hogy srégen mentem át az úttesten a Rottenbiller utcában, és egy rokonszenves közlekedési rendőr magához intett.

— Önt meg fogom bírságolni! — közölte tömör egyszerűséggel. — Szabálysértést követett el, s ezért tíz forint bírságot fizet!

Bólintottam, hogy elismerem a szabálytalanságot, s a büntetés jogosságát. A rendőr kinyitotta oldaltáskáját és elővette a pénzbírságokat nyugtázó nyomtatványfüzetét, ám erre figyelmeztetőn felemeltem az ujjamat.

— Várjon csak a nyugtával! — szóltam hozzá. — Sajnos, készpénzkifizetésre nem vagyok jogosult!

A rendőr meglepődve nézett rám.

— Az a helyzet ugyanis — tértem rá a magyarázatra —, hogy a mi családunk szigorúan tervszerű, szoros pénzgazdálkodást folytat, a pénzforgalom rendezett körülményei között. Én tehát önnek a rend betartása mellett most csupán egy igazolást tudok adni arról, hogy tíz, azaz tíz forint, családi pénztárunkból az állami bevételek számlájára kifizethető, s aláírásommal igazolom a tíz forint szabálysértési bírság jogosságát. Szíveskedjék tehát ezzel az írással családi könyvelőségünket, személy szerint a feleségemet felkeresni, aki a kiutalást e papír bemutatása alapján minden további nélkül foganatosítja majd. Természetesen biztosíthatom önt, hogy semmi akadályba nem fog ütközni az összeg kifizetése, hiszen a követelés jogosságát igazoltam.

A barátságos rendőr eltöprengett szavaimon, majd a kiutalást, melyet közben kiállítottam és átadtam neki, zsebrevágta, és így szólt:

— Még nem találkoztam hasonló esettel, de a tervszerű pénzgazdálkodás szép dolog. Elismervényét ezért továbbítani fogom az Illetékügyi Főhivatalhoz. Mit mondjak, mely időpontban kereshetik fel a kedves feleségét?

— Ma már ne jöjjenek, — mondtam neki és az órámra pillantottam. — Könyvelőségünkön fél egyig van félfogadás!

Másnap egy választékosan öltözött, halk modorú, középkorú férfi csengetett lakásunk ajtaján. Borkövi Kálmán néven jelentette be magát, az Illetékügyi Főhivataltól jött a bírságért.

Feleségem gondosan áttanulmányozta a tisztviselőtől átvett elismervényemet, majd bólintott.

— Ez rendben van, — mondta.

Borkövi udvariasan meghajolt és így szólt:

— Akkor kérem a tízest és már itt sem vagyok. Tessék, itt a nyugta róla.

Feleségem azonban tartózkodóan nézett rá.

— Mindjárt kiállítom róla a kifizetési utalványt. Addig foglaljon helyet!

A látogató arca megnyúlt, s csalódottan leült egy székre.

Könyvelőségem a kifizetési utalvánnyal bement a másik szobába, majd kisvártatva visszajött.

— Nincsen, aki szignálja a kiutalást — mondta sajnálkozva az ügyfélnek. — A férjem apja jogosult erre, de pillanatnyilag házon kívül van. Jöjjön el holnap, majd este aláíratom vele.

Másnap a lépcsőházban találkoztam Borkövivel. Barátságosan üdvözöltem, sőt visszafordultam vele a lakásba, hogy lássa, mennyire készséges vagyok iránta.

— Aláírattad a kartárs kiutalását? — kérdeztem feleségemtől. Ő bólintott és Borkövi arca felderült, mélyet sóhajtott.

— Végre! — kiáltotta. — Nos, ki fizeti ki nekem a tízest?

— Az anyósom — adta meg rá a felvilágosítást a feleségem. — Ő kezeli a családi pénztárt. A kiutalást még ma postára adjuk, holnapután, de legkésőbb a hét végén ott lesz a papír nála.

Borkövinek ismét leesett az álla.

— Hát hol lakik a mama?

— Itt, a másik szobában — nyugtattam meg. — Nem kell máshová mennie. Pár nap múlva ugyanitt felveheti a szabálysértésért önnek kiutalt tízest.

Borkövinek szemei beestek, esdeklőn tekintett felénk.

— Nem lehetne esetleg most, személyesen bevinni a kedves mamához a papírt?

— Nem fogadhatja el — hárítottam el sajnálkozva a kérést. — A hivatalos utat be kell tartani: csak postán lehet. Mindössze két-három napról van szó!

Borkövi tántorogva távozott. Néhány napig nem láttam. Szombaton telefonon érdeklődött a pénze után, de nem tudtunk kérdésére választ adni, mert pénztárunkat szombaton zárva tartjuk.

Hétfőn korán megjelent, egyenesen a mamát kereste. Rossz színben volt, idegesnek látszott. Borotválatlanul jött, elegáns kabátjáról hiányzott két gomb. Ingerülten kérte a tízesét.

— Ha megkaptam a kiutalást — intette őt türelemmel pénzügyi osztályom —, akkor a kiutalás meg is lesz. Már igényeltem pénzt a Takarékpénztárból.

— A Takarékból?! — hörögte Borkövi.

— Ez csak világos — válaszolt a mama. — Tudhatná, hogy mi itthon, a házipénztárban nem tarthatunk pénzt! A kiutalásokhoz szükséges összeget megigénylem a banktól, ott leveszik a csekkszámlánkról és ideküldik. A legközelebbi küldeménnyel itt lesz a pénze.

Borkövi arca eltorzult. Szájából hab tört ki, ajka hangtalanul mozgott, némán suttogta:

— Nem vagyok ideges!... Holnapután majd érdeklődöm!...

Két nap múltán, miután pénztárosunk átnézte a hozzá érkezett kiutalásokat, így szólt Borkövihez:

— A maga kiutalása nincs ezek között. Érkezett itt kiutalás két kiló disznózsírra, öt kiló krumplira, ötven dekagramm dióbélre, egy pár csíknélküli nájlonharisnyára. A maga kiutalása nem szerepel ezek között, úgy látszik, elakadt valahol. Érdeklődje meg talán a menyemnél, családi könyvelőségünkön.

— Igenis — mondta Borkövi illedelmesen, és nagy önfegyelemmel benyitott a fürdőszobába, felsőruháját ledobva a zuhany alá állt. Később felöltözött, azonban nem a könyvelőségünkre ment, hanem engem keresett fel. Barátságosan üdvözölt, majd kabátja alól egy hatlövetű Frommer-pisztolyt vett elő, rámfogta és azt mondta igen csöndesen és nagy elszántsággal a hangjában:

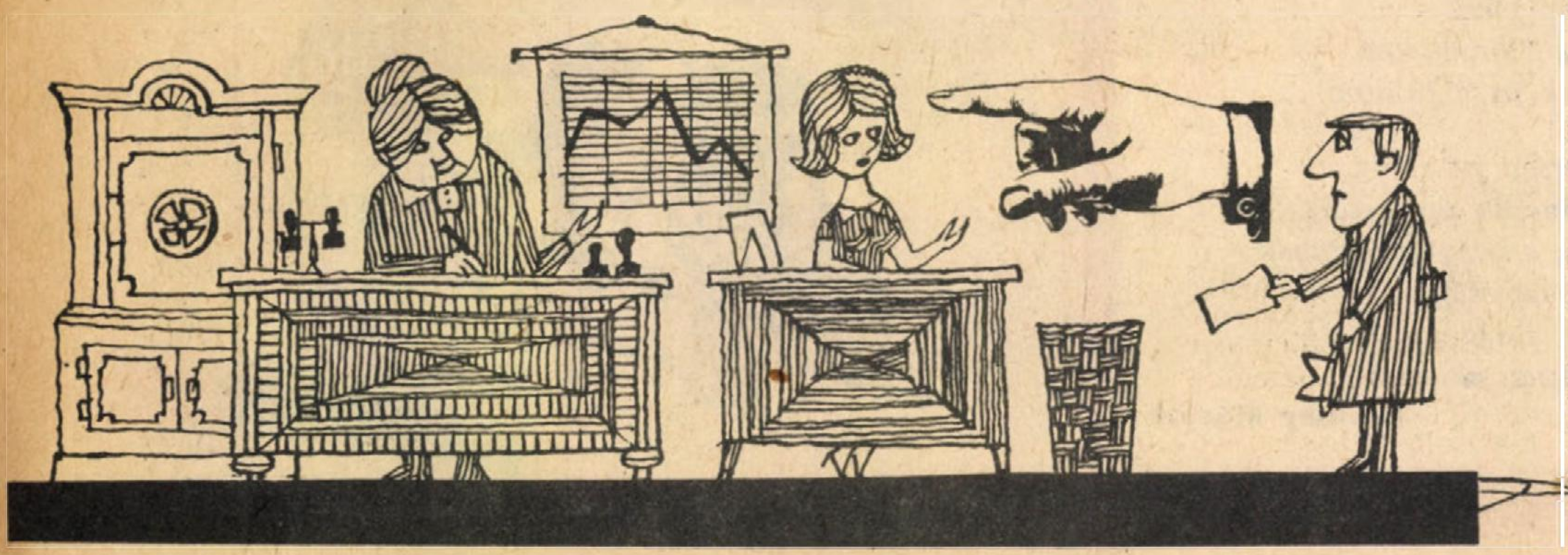
— Adja ide a tízest, vagy keresztüllövöm és minden bíróság fel fog menteni érte!

Habozás nélkül, előzékenyen a zsebembe nyúltam és készségesen átnyújtottam neki a tízest.

— Parancsoljon — mosolyogtam hozzá, és még azt mondtam ráadásul:

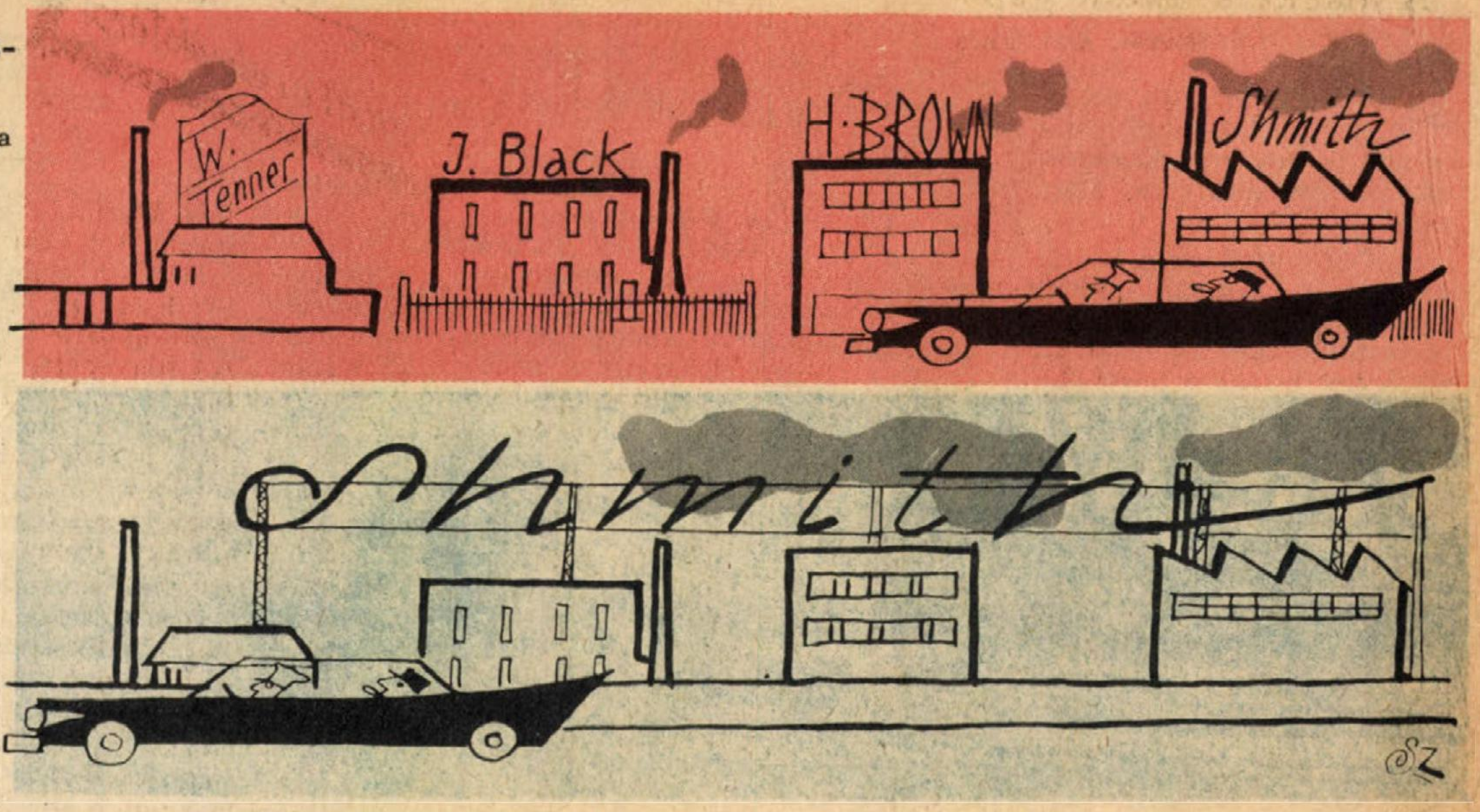
— Most pedig adja ide kölcsön ezt a pisztolyt. Ugyanis írtam valamit két hónappal ezelőtt, és én is szeretném kihajtani a honoráriumot.

Somogyi Pál

Egy kis fejlődés-történet

Szűr Szabó József rajza

A nagyüzem

LELEPLEZÉS

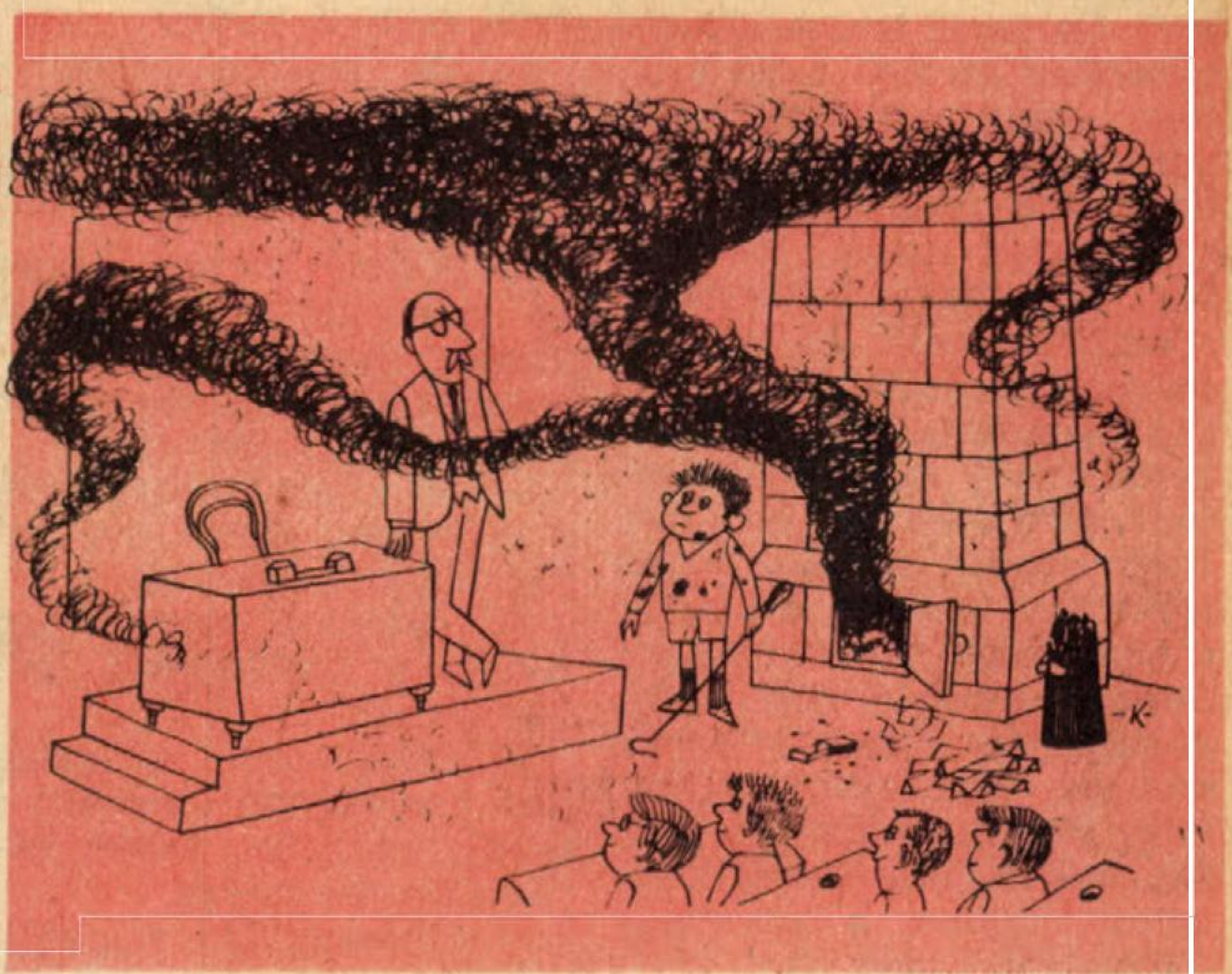
Az ajtaját még jól bezárta
s rágyújtva egy cigarettára
az íróasztalához ült.
Az arca elszánt, büszke, bátor,
mely jövővel és múlttal számol,
és ezzel írásba merült.
Nos – mondta –, itt most fejek hullnak! –
S megcímezte a minisztériumnak.
A hangja máris oly merész,
itt jő a nagy leleplezés:
a termelés miért kevés!!
Hát igen, mondjuk csak ki bátran:
a vállalatnál vannak hárman
és őket veszem most elő:
az igazgató, mérnök, könyvelő.
Azért van nálunk olyan sok salak,
mivel ők mindig összejátszanak!
Amit a kívülálló meg se sejt,
a raktárban csak gyűlik a selejt,
melyet a mérnök bőven ottfelejt,
s az igazgató könnyedén elejt.
Ez az igazság! Én bátran kimondom,
hogy intézkedést kérünk itt e fronton!...

..A feljelentő, ki gyorsan írt eddig,
most megáll, felnéz, tűnődik egy percig,
mert igen fontos – mint a bölcsek mondják –
a bátorság mellett az óvatosság,
hát aláír – egy szürke álnevet.
S az irat kész! Most bátran elmehet!

Lovászy Márton

Fűtéstechnikát is tanítanak majd a középiskolákban

Kaján Tibor rajza

– Tanár úr kérem, én készültem!...

Családalapítási gondok

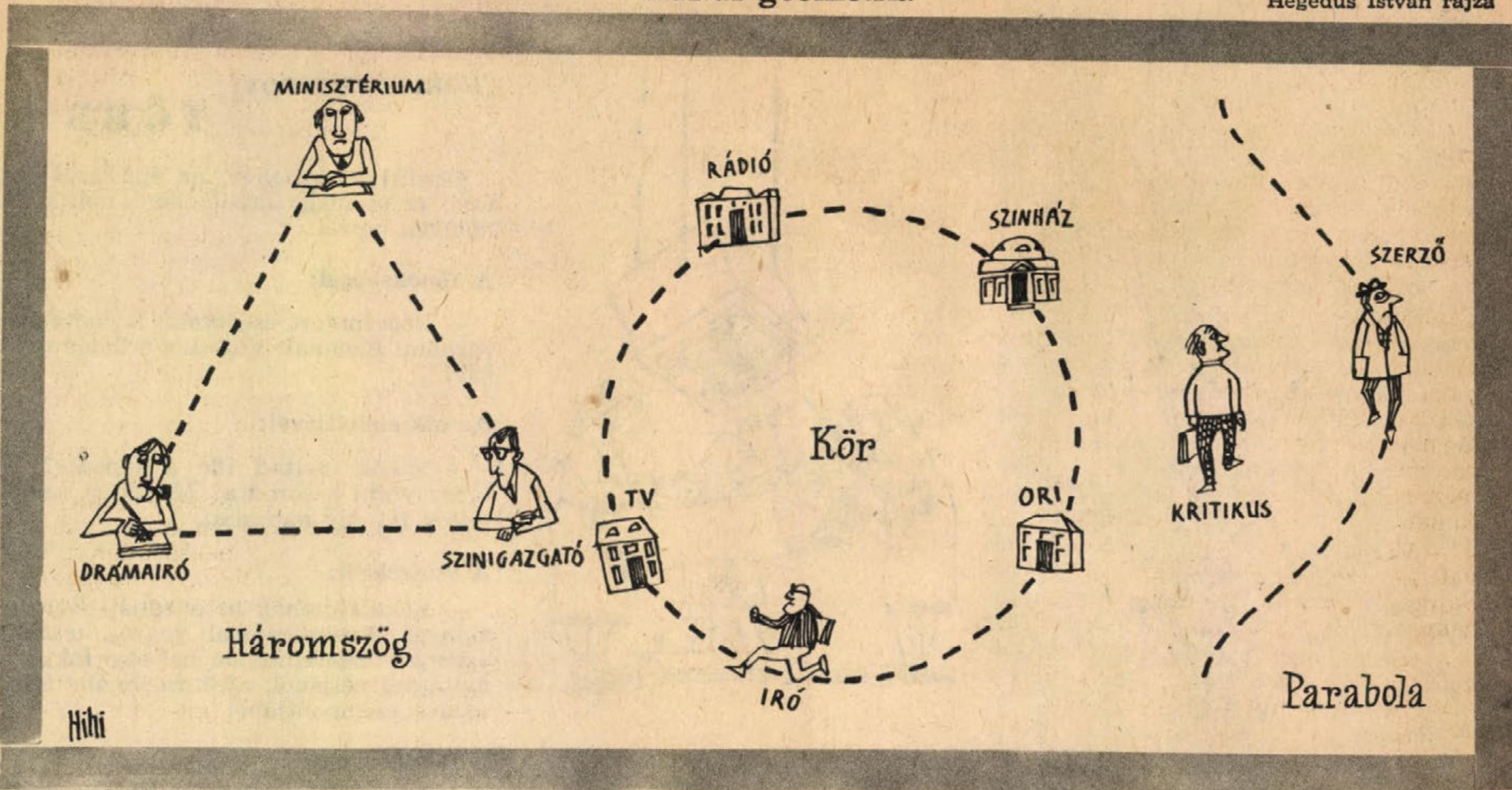
Toncz Tibor rajza

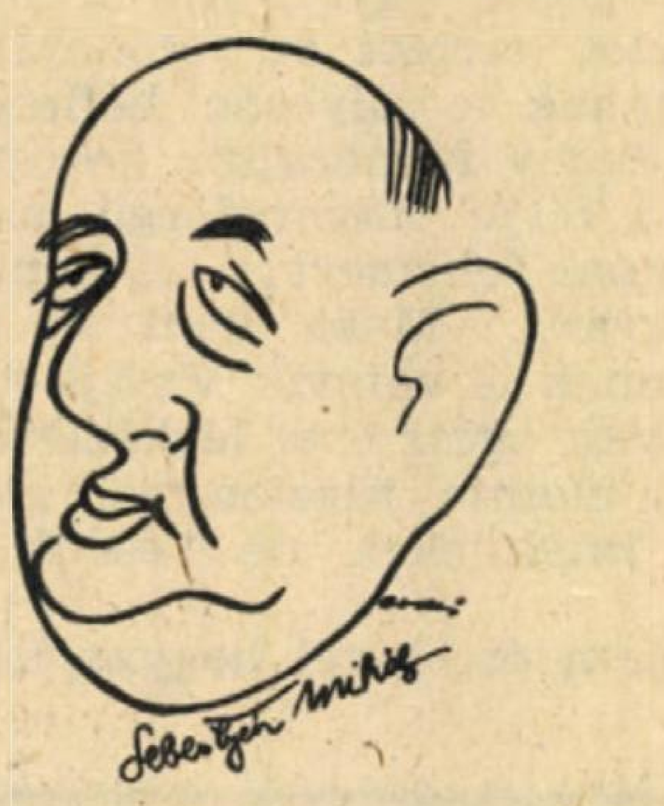
– Azt előre is kikötöm: lift és központi fűtés legyen!...

Kultúr-geometria

Hegedűs István rajza

A RÉGI NYÁR

Sebestyén Mihály

Bemutatjuk az alábbi anekdoták szerzőjét, hátha a fiatal generáció nem ismeri. Sebestyén Mihály a Miskolci Nemzeti Színháznak évtizedeken át volt igazgatója; egyik tagja, annak az ismert Sebestyén „dinasztiának", amely a budai Várszínház, Városi Színház (mai Erkel), Fővárosi Operett Színház, Budai Színkör és számos vidéki nagy színház élén szolgálta a magyar színházi kultúrát.

Sikeres fellépés

Miskolcon az „Erdészlány" című operettet játszottuk. A primadonna egy kis őzikével jött be a színpadra. Az őzikét egy sajószentpéteri parasztgazda adta kölcsön, és előadás után mindig elvitte.

Egyszer megmakacsolta magát az őzike, s nem akart elindulni. Az öreg magából kikelve ripakodott rá:

— De affffene egyen meg, amióta színész lettél, nem lehet bírni veled!

Rendezési hiba

Heltai Jenőt meghívtuk a Budai Színkörbe a „Carmen" előadására. Mikor az énekesek megtudták, milyen illusztris vendég ül a nézőtéren, a szokottnál is jobban igyekeztek. Ez vonatkozott különösen az Escamillót alakító baritonistára, aki „túlteljesítve a tervet", valósággal bömbölt.

Szünetben megkérdeztem Heltai Jenőt, mi a véleménye az előadásról, mire ezt válaszolta:

— Minden jól ment, csak egy kis rendezési hiba történt. Ugyanis a torreádor helyett a bika jött be.

Karrierizmus

Ugyanez a törtető baritonista szinte betegesen vágyott arra, hogy az Operához kerülhessen. Mikor meghalt Takács Mihály, a híres baritonista, már a temetésen odafurakodott Hevesi Sándorhoz, az Operaház akkori főrendezőjéhez, s a fülébe súgta:

— Remélem, főrendező úr, hogy én kerülök a helyére?

Mire Hevesi a sír körül álló hozzátartozókra mutatva, így szólt:

— Kérem, ha a családnak nincs ellene kifogása . . .

Gőg

Egy fiatal rendező ragaszkodott hozzá, hogy Az Ember tragédiáját ő rendezze. A próbákon sok színpadtechnikailag megoldhatatlan kívánságot terjesztett elő.

Amikor már több ilyen kívánságát meg kellett tagadni, nagyhangon kijelentette:

— Akkor én nem engedem a nevemet színlapra tenni!

— Rendben van — válaszolta Sebestyén Géza igazgató —, akkor marad Madách egyedül.

Tele nézőtér

Hevesi Sándort és Sebestyén Gézát nagy és őszinte barátság fűzte össze. Délelőttönként hosszú telefonbeszélgetéseket folytattak. Egy ilyen telefonbeszélgetés során megkérdezte Hevesi, hogy megy a Budai Színkör. Géza bátyám mondta, hogy nem jól.

— Mi megy ma? — kérdezte Hevesi.

— Ármány és szerelem Beregivel — válaszolta Géza.

Hevesi csodálkozva szólt:

— Ármány és szerelem Beregivel, s nincs közönség?

Este váratlanul beállított az előadásra, beült az igazgatósági páholyba, körülnézett, s azt mondta:

— Mit akarsz, Géza, hisz tele van a színház?!

Mire Géza keserűen:

— Mit tudod te, hogy mennyi ebből az ármány, és mennyi a szerelem?!

Szakértő szemmel

Egy alkalommal, amikor az egyik Sebestyén-színházban Piccaver, a világhírű énekes vendégszerepelt, édesapám, aki gondolkozni is csak az ő szeretett villamoskalauzi szakmájában volt hajlandó, bejött a nézőtérre, ragyogó arccal nézte a zsúfolt házat, s boldogan állapította meg:

— Sok utas van!

Sebestyén Mihály

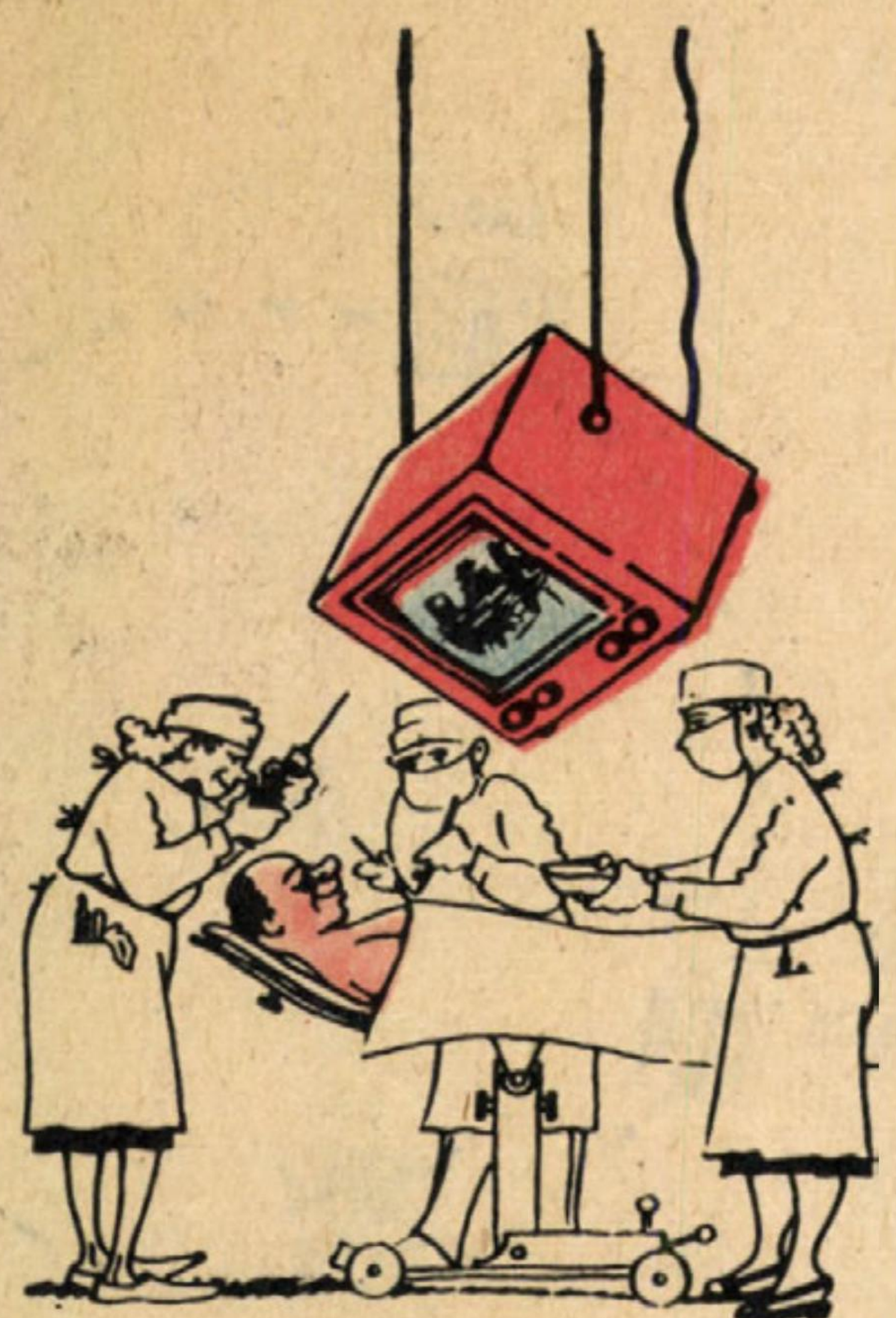
A tűzoltó esküvője

(Cserepanov rajza)

Megbízható altató . . .

(Margolin rajza)

Utazás a holdba

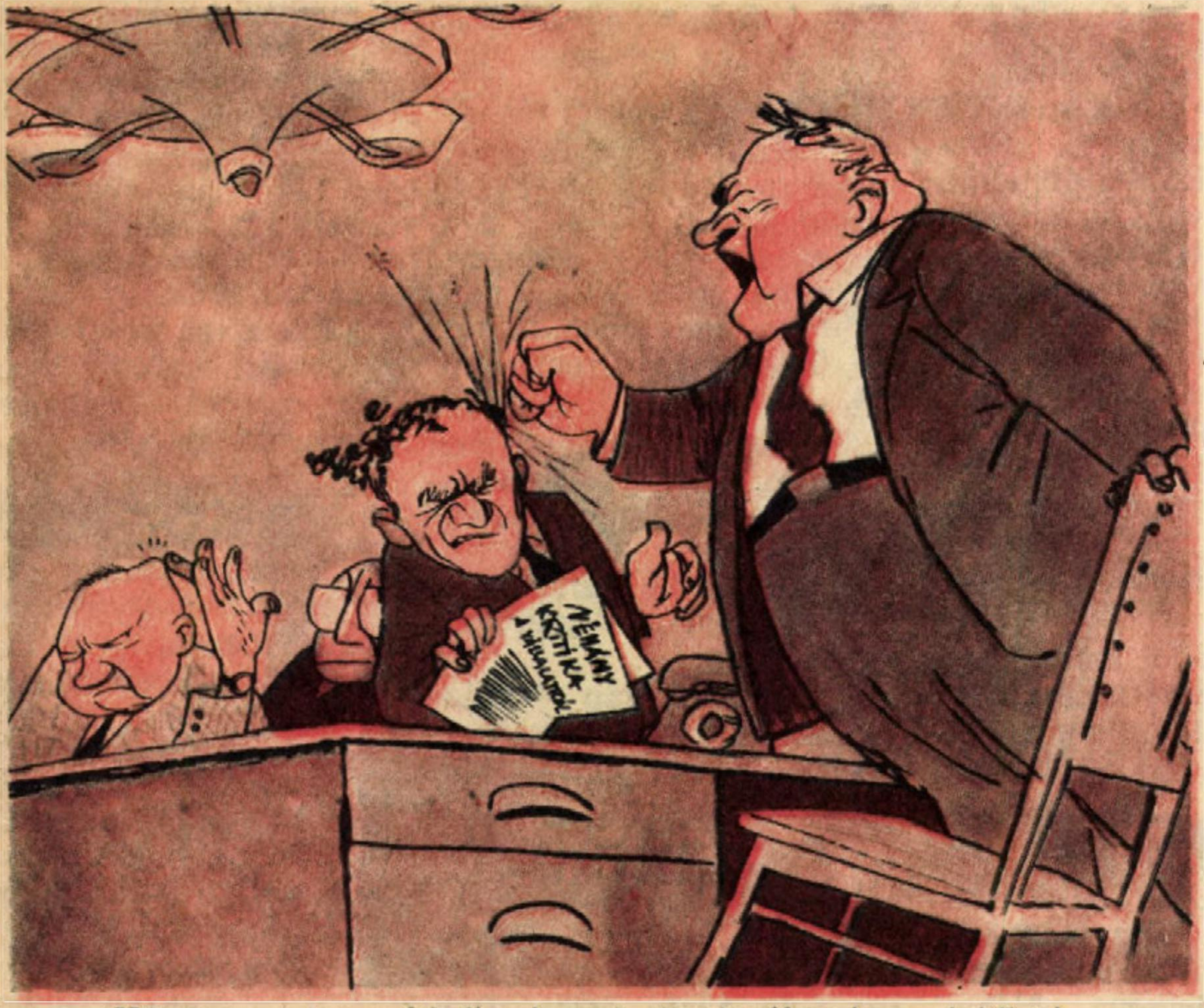
(Cserepanov rajza)

– Vigyázat, indulunk!

Meggyőző érv

(A. Cvetkov rajza)

– Hányszor verjem a fejedbe, hogy én igenis elfogadom a kritikát!

SZOVJET

BORISZ JEGOROV:

TÖBB NYE

Vaszilij Kalabuhov, az építkezés vezetője, noha még fiatalember, máris négy nyelven beszél:

A főnökséggel:

— Bocsánatért esedezem, ha netalán zavarnám! Azonnal! Végtelen örömömre szolgál . . .

Az alárendeltjével:

— Minek toltad ide a képedet? Ne tudsz várni a sorodra? Moszkvát sem ép tették fel egy nap alatt!

A szószékről:

— Előadásomnak az a célja, hogy tud mányos objektivitással vegyek tekintet bizonyos aspektusokat néhány faktor b mutatása céljából, ezek racionális felhas nálása szempontjából . . .

A feleségével:

— Drága napsugárkám! Rengeteg érd kes újságot tartogatok számodra! Ne nyu talankodj, Masenykám, nem leszek terhe re, röviden . . .

*

Egyszer Masenyka elment az építkezés a férjéhez. Sürgősen meg kellett beszéln néhány családi ügyet. Ám a férje éppe értekezletet tartott az irodájában, és a asszonykának a folyosón kellett várakoz nia. A vékony furnérajtón keresztül kihallatszott a férje mennydörgő hangja, melyet azonnal felismert . . . A hang a férjéé, de a szavai . . . Masa nem is gyanította hogy ilyenek is vannak Vaszja szótárában Masenyka egész este leckéztette a férjét Vaszja eleinte türelemmel hallgatta az erkölcsi intelmeket, de később tiltakozni kezdett:

— Tudom én, kivel hogyan kell beszél ni . . .

Mindent elsöprő szerelem

(Borisz Leo rajza)

– Beszéljen egy kicsit magáról, Gregor! Moszkvicsa van vagy Volgája?

humor

LVEN BESZÉL

De azért a lelke mélyén egy kicsit kellemetlen érzése támadt. No nem, a megbánás távol állt tőle. Csak azt sajnálta, hogy az asszony nem a legjobbkor érkezett, és akaratlanul is tanúja volt annak a jelenetnek, ami nem tartozott rá.

Éjszaka Kalabuhovnak zűrzavaros álma volt.

...Oda jött hozzá egy idős munkás. Kalabuhov mosolygott, végig hallgatta, válaszolt:

— Ne nyugtalankodjék, drága barátom! Boldog vagyok, ha segítségére lehetek! Kérem szépen, mindent elkövetek...

A munkás sírva fakadt ekkora gyöngédség hallatára. Még sohasem hallott ilyen szavakat Kalabuhovtól.

A munkás eltűnt a cigarettafüstben, és hirtelen megszólalt a telefon. A tröszt főnöke beszélt. Kalabuhov válaszolt:

— Mi kell? Mégiscsak disznóság! Várj a sorodra!

Azután magához tért. Rémülten csapta le a hallgatót, ordított, a fejéhez kapott: Úristen, mit tettem! Kivel szemtelenkedtem! Lesz nekem ezért nemulass!

Valaki oldalba lökte. Ó, borzalom! Masenyka állt mellette. Az asszony a függöny mögött volt és mindent hallott... Kalabuhov szeretne kimagyarázkodni, de nem tudja milyen nyelven beszéljen az asszonnyal.

— Masenyka, drágám, magyarázatomnak az a célja, miszerint objektíve tudományos aspektussal átbeszéljek bizonyos faktorokat...

De az asszony félbeszakította:

— Mi van veled, megőrültél? Nem értelek... Miféle nyelv ez? Még így sohasem beszéltél! Alig tudtalak felébreszteni...

— Jaj, de rosszul érzem magam! — kiált a férj nyugtalanul. — Te... mondd... izé... nem mondtam álmomban valami disznóságot?

Oroszból fordította: Pogonyi Antal

Megnősült a papa

(J. Sukajev rajza)

– Ismerkedjetek össze, Petyka fiam. Ez az anyukád!

Az igazgató szobája

(Szemenov rajza)

– Halihó, igazgató elvtárs! Hol van?

Rendelésen

(Zsukajev rajza)

– Rengeteg beutalásom van, drága doktorkám. Találjon ki hozzájuk valami betegséget!

Ők is lépést tartanak a divattal

(Nevler rajza)

Sportparadicsom Rozsályban

Az első ember, akivel a Szatmár megyei Rozsályban találkoztam, természetesen sportoló volt. Egy hatalmas hajadon tartott felém bokorugró bemelegítőben, miközben szörnyű gerely rengett araszos vállán.

– Kezit csókolom, erőt, egészséget, tessék mondani, melyik út vezet a Lackó tanító úr lakásához?

A hajadon a nehéz gerellyel mutatta az utat úgy, hogy kinyújtott keze meg se rezzent, ellentétben velem...

Aztán Lackó János tanító úr bemutatta nekem Rozsályt, amely tulajdonképpen egy nagy atlétacsapat, ahol a tanító úr a csapatkapitány.

*

A 840 lakosú Rozsálynak annyi sportolója, sőt bajnoki érme van már, hogy azt egy város is megirigyelhetné. Hét szakosztályban sportolnak a rozsályiak. Ötéves korukban kezdik és egyesek még 69 éves fejjel is folytatják, mint Petruska bácsi, aki ma is részt vesz a dobó versenyeken. Rozsály tehát a férfias sportok porondja, a tartós ifjúság színtere, ahol néha még a dédnagyapák is elvetik a sulykot.

*

Seress Margit és Sturovics Erzsi (ma már asszony mind a kettő) néhány évvel ezelőtt még szoknyában atletizált, hasonlóképpen a többi rozsályi lányhoz. A kissé konzervatív sportviseletnek végül is egy elszánt hajadon e szavakkal vetett véget:

– Nekem ugyan ugrás közben ne kukucskáljon a szoknyám alá senki!

És legott levetve bokorugró szoknyáját, először vitte át egy szál nadrágban a 160 centimétert.

*

Molnár András, aki a párokat összeadja, egyszemélyben tanácselnök, tekintélyes sakkozó és súlyemelő. Egyszer, egy sakkvita hevében érte szalajtottak egy legényt a tanácsházára, hogyha ideje engedi, jöjjön gyorsan és mondjon véleményt a bonyolult állásról. Az elnöknél azonban éppen félfogadás volt, mire a fiú visszaszaladt és jelentette:

– Az elnök elvtárs most nem gyühet, mer szimultánozik.

*

A sakk teljesen kiszorította a kártyát és a kocsmában is az elmesport hívei vívják szenvedélyes sakkcsatájukat. Feltűnt azonban, hogy a játékosok, mikor sakkot mondanak be, nagy szenvedélyességgel csapkodják a bábut a táblához. Mikor ennek az okát tudakoltam, Lackó tanító úr bizalmasan megsúgta:

– A szokás hatalma. Ugyanis azelőtt ultiztak.

*

A megyei csúcsok felét a rozsályi súlyemelők tartják. Néhány évvel ezelőtt bemutatót tartott Rozsályban Földi, súlyemelő világbajnokunk, Zsibrita birkózóbajnok és több más sportkiválóság. A nagy bemutatóra a szomszédos falvakból is eljöttek. Az egyik, idegenből jött atyafi megcsodálva, miként löki feje fölé Földi a hatalmas súlyokat, nem állhatta meg, hogy oda ne szóljon neki:

– De nagy kár, öcsém, hogy itt potyára lököďi ezeket a súlyokat, mikor ezzel az erővel vagyont kereshetne, ha eljönne hozzánk a téeszbe kaszálni meg zsákolni!

*

Végül a látottakon módfelett fellelkesülve köszöntem el Lackó János tanító úrtól, aki maga is atléta. Búcsúzóul melegen megszorítottuk egymás jobbját, majd hazajöttem, és megírtam ezt a riportot – bal kézzel.

Fülöp György

KIMARADÁS

– Szégyelld magad, már megint a sportpályán csatangoltál?!

SPORTBÁL

– Látod, ez a Pista érti, hogyan kell a csárdásban pörögni!

– Nem csoda, hiszen diszkoszvető!

SÚLYDOBÓ EDZÉS AZ ALMASZÜRETEN

AMI SOK AZ SOK!

Az emberek sokféle fajtája közül a legelviselhetetlenebb az, aki pénzt kölcsönöz a másiknak. Ezek, isten tudja miért, azt hiszik, hogy pár rongyos forinttal jogot nyernek a hatalmaskodásra, és a szemtelenkedésre is. Utálatos egy fajzat a pénzkölcsönzőké!

Itt van például K. A múltkor bemegyek hozzá, és kérek egy húszast. S ez az átkozott ripők, ez a pökhendi pojáca, mit gondolnak, hogy felel? Előbb adjam meg a harmincast, amit a múltkor kértem. Egyszerűen mellébeszélt. Mondom neki, hogy ne keverjen bele olyan dolgokat, amelyek nem tartoznak ide. Most nem a múltkori harmincasról, hanem a mai húszasról van szó. Ne próbálja mellékvágányra terelni a dolgokat. Átlátok én a szitán, hiába akar félrevezetni. Ha *én* nem hozom szóba azt a harmincast, akkor örüljön neki, és hallgasson! Neveletlen alak!

Azután, hogy jártam például Z.-vel. Tegnap odamegyek hozzá a büfében, és kérek tőle egy tízest. Tudják mi a válasz? Hogy nagyon sajnálja, de nincs. És közben provokatív módon rágcsál egy töpörtyűs pogácsát. Rágja, rágja, rágcsálja a méregdrága luxuspogácsát, nekem pedig szemérmetlenül odavágja, hogy nincs pénze. No de ezt már nem tettem zsebre. Felkaptam a pogácsát, és az orra alá nyomtam: — Hát ez meg mi? Persze megijedt, és dadogni kezdett. Ekkor azután beolvastam neki, amúgy magyarosan, ahogyan megérdemelte: — Te itt dőzsölsz, lakomázol, léháskodsz, és nekem azt hazudod, hogy nem tudsz kölcsönadni? Megérdemelnéd, hogy soha többé ne kérjek tőled pénzt, de lásd, én más vagyok, én nem akarlak megbántani, tekintettel vagyok az érzékenységedre, én nem fordulok el tőled, még akkor sem, amikor pénzzavarba kerülök, mert én ember vagyok — no gyerünk, ide azzal a tízessel!

Mind közül a legarcátlanabb talán M. volt. Kettőszázat kértem tőle, és amikor átadta, e szavakkal fordult hozzám: — Mikor adod meg?

Először azt hittem, rosszul hallok, de mikor még egyszer kérdezte, elsötétült körülöttem a világ. Hát így?! Én bizalmammal tisztelem meg ezt az embert, és ő bizalmatlansággal válaszol. Én nagyvonalú vagyok, anélkül kérem a pénzt, hogy bármiféle határidőt, vagy más feltételt szabnék, és lám, ez a hála! Mi köze ennek tulajdonképpen ahhoz, hogy én mikor adom meg azt a pénzt, amely immár az enyém?! Ez az én legszemélyesebb belső magánügyem, amibe senki sem kotnyeleskedhetik bele. Micsoda alakok vannak!

Így áll a bál, kérem szépen ezekkel a pénzkölcsönzőkkel! Higgyék el, már kezdem elveszíteni az emberekbe vetett hitemet, hovatovább ott tartok, hogy ha sokat pimaszkodnak, többé senkitől sem fogok kölcsönkérni. De tapintatom tiltja, hogy éreztessem velük, mennyire megvetem őket.

Novobáczky Sándor

A Ludas Matyi szinpada

INTRIKA

(Elemér és Vera házaspár, Sándor és Ica jegyesek. Történik Eleméréк lakásán.)

VERA: Elemér, öltözz gyorsan! Mindjárt itt a jegyespár.

ELEMÉR *(dünnyög)*: Az ember még vasárnap délelőtt sem pihenhet. Mi a csudának megy hozzá ez a lány Sándorhoz? Na, engem jókedvemben talál, megmondom neki, ki ez a Sándor.

VERA: Megőrültél? Intrikálnál a barátod ellen?

ELEMÉR: Valamiért csak bosszút kell állnom a hajnali ébresztésért. Azonkívül kötelességem őt felvilágosítani, ki az az ember, akihez egy életre...

VERA: Mit prédikálsz? Egyszerre az igazság bajnoka lettél?!

ELEMÉR: Az lettem, vasárnap hajnalban. Elmondom ennek az arának, hogy Sándor milyen megbízhatatlan alak, nőcsábász, csibész. *(A nő egyre rémültebben hallgatja.)* Azt is elmondom, hogy Elvírával hat hónapig járt jegyben és aztán egy héttel a kitűzött esküvő előtt faképnél hagyta. Vagy nem emlékszel erre a szörnyű esetre?!

(Csengetés.)

VERA: Máris itt vannak. Vedd a kabátodat és nehogy valami butaságot mondj! *(Bevezeti az ünneplőbe öltözött, elfogódott jegyeseket. A menyasszony átnyújtja a szerény szegfűcsokrot.)*

VERA: Szívből gratulálok nektek, édeseim... Micsoda összeillő pár vagytok!... Neked külön gratulálok, Ica, hogy megfogtad ezt a megrögzött agglegényt...

ICA *(szerelmesen bújik a vőlegényéhez)*: Ő fogott meg engem, a cicamókus.

ELEMÉR: Cicamókus! Most, mint vőlegény. Meglátja, milyen ronda férj lesz belőle!

ICA *(harsányan felnevet)*: Jaj de édes! Ronda férj leszel, ugye drágám? Cicamókus, milyen vicces barátod van!

ELEMÉR: Majd meglátja az esküvő után, hogy nem vicceltem. Ez nem a szépségéért veszi el magát, hanem a jó állásáért, a lakásáért. Tudja, ki ez a Sándor? Notórius nőcsábász!

ICA *(felsikolt a kacagástól)*: „Notórius nőcsábász a vőlegényem!" Úgy hangzik, mint egy végig magyarul beszélő magyar film! *(Hahotázik.)*

ELEMÉR *(a gesztikuláló Verához)*: Ne zavarj, fiacskám. A kötelességemet teljesítem. Csak arra vigyázzon, kedves Ica, nehogy otthagyja magát egy héttel az esküvő előtt, mint ahogy Elvírával is megcsinálta.

ICA *(a könnyei potyognak a kacagástól)*: Elvírával! Hogy maga milyen neveket talál ki!! Elhallgatnám reggelig, de sajnos, még három kollégát kell meglátogatnunk. Ugye, cicamókus?

SÁNDOR: Bizony, fiacskám. *(Boldogan.)* Gyerünk!

VERA *(szintén örül a fordulatnak)*: Köszönjük a látogatást és még egyszer gratulálok.

ICA: Én gratulálok neked, szívecském. *(Áhítattal.)* Nem is tudtam, hogy ilyen jópofa férjed van...

Stella Adorján

Az új lakásépítészet

Kaján Tibor rajza

– Ez a konyhabútor talán befér.

Így múlik el a világ dicsősége...

Egy svájci lokál így hirdeti a Neue Zürcher Zeitung-ban Mussolini fiának és jazz-zenekarának vendégfelléptét:

EMBASSY DANCING
Stadthausquai 13.
Szenzáció Olaszországból: Romano Mussolininek,
SOPHIA LOREN húga férjének zenekara hangversenyez.

Szenvedélyes bélyeggyűjtő

Gerő Sándor rajza

– Gyerünk utána! Kovács Pistáék levelet kaptak Fokföldről!

Megrepedt a Petőfi Színház plafonja

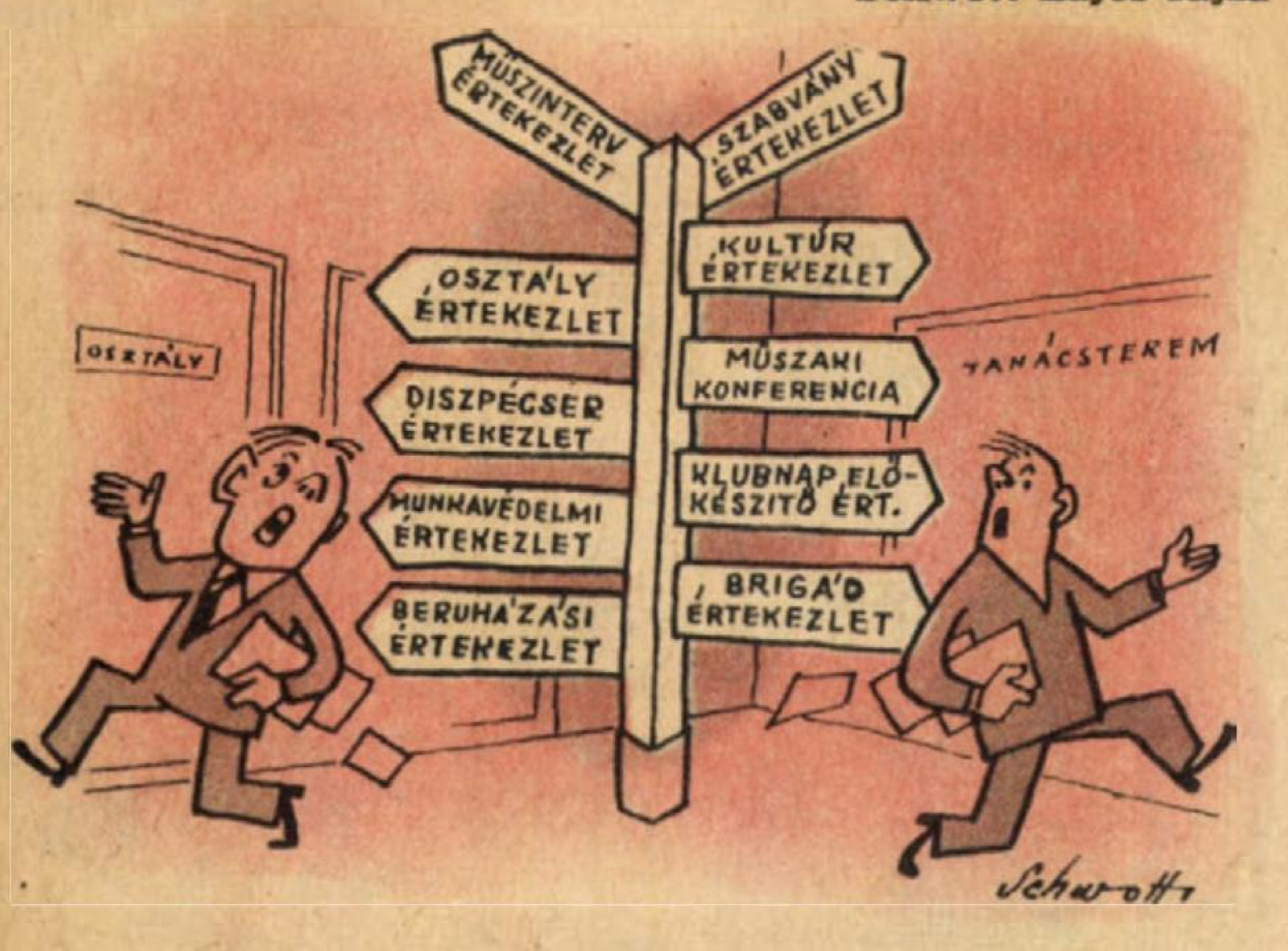
Szegő Gizi rajza

– Maga szerencsétlen, miért mondta olyan hangosan, hogy jó a darab!

Egy üzemben

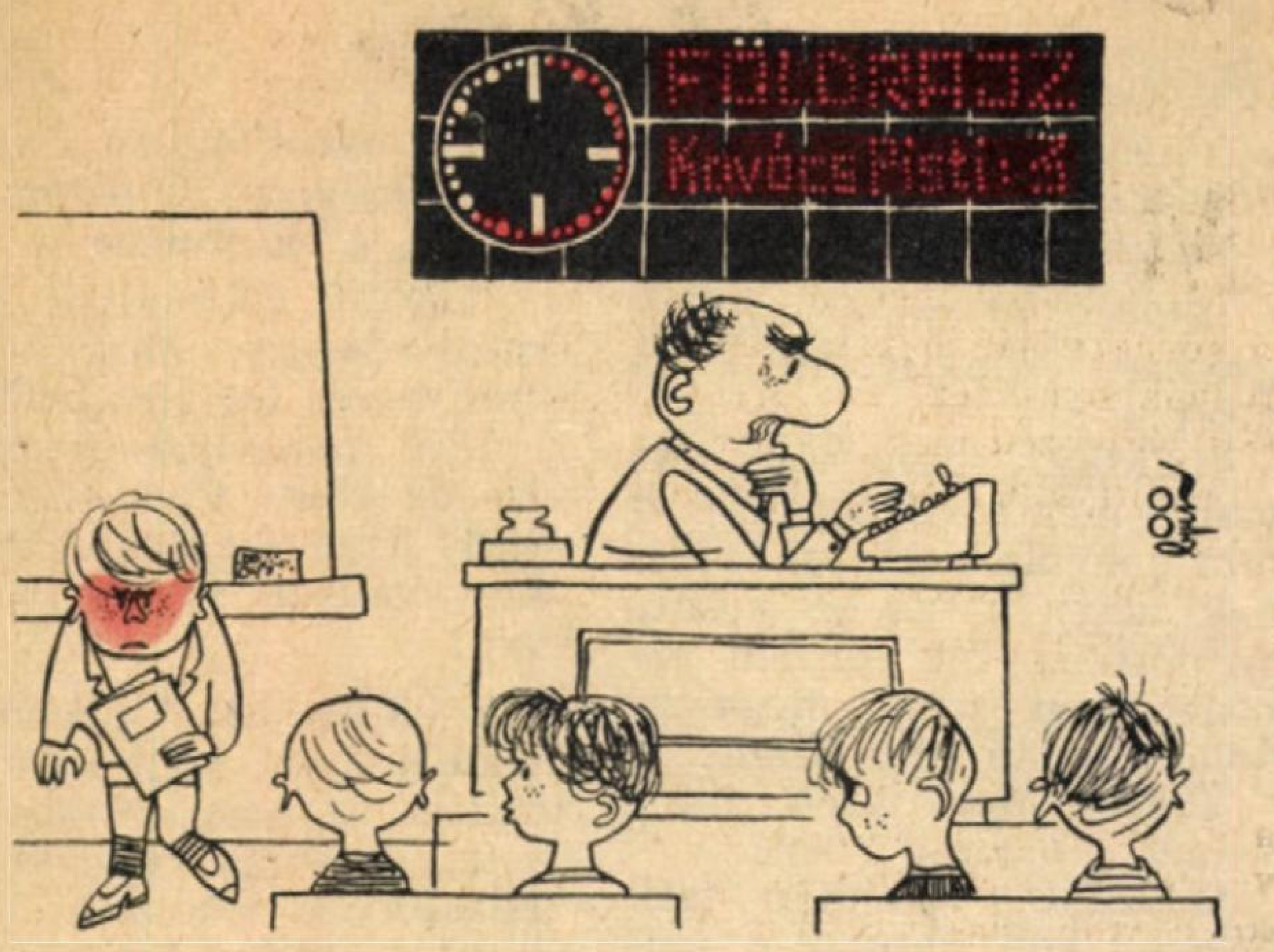
Schwott Lajos rajza

– Mondd, te hová mégy?
– Haza!

Korszerű iskola

Balázs-Piri Balázs rajza

A klasszikus

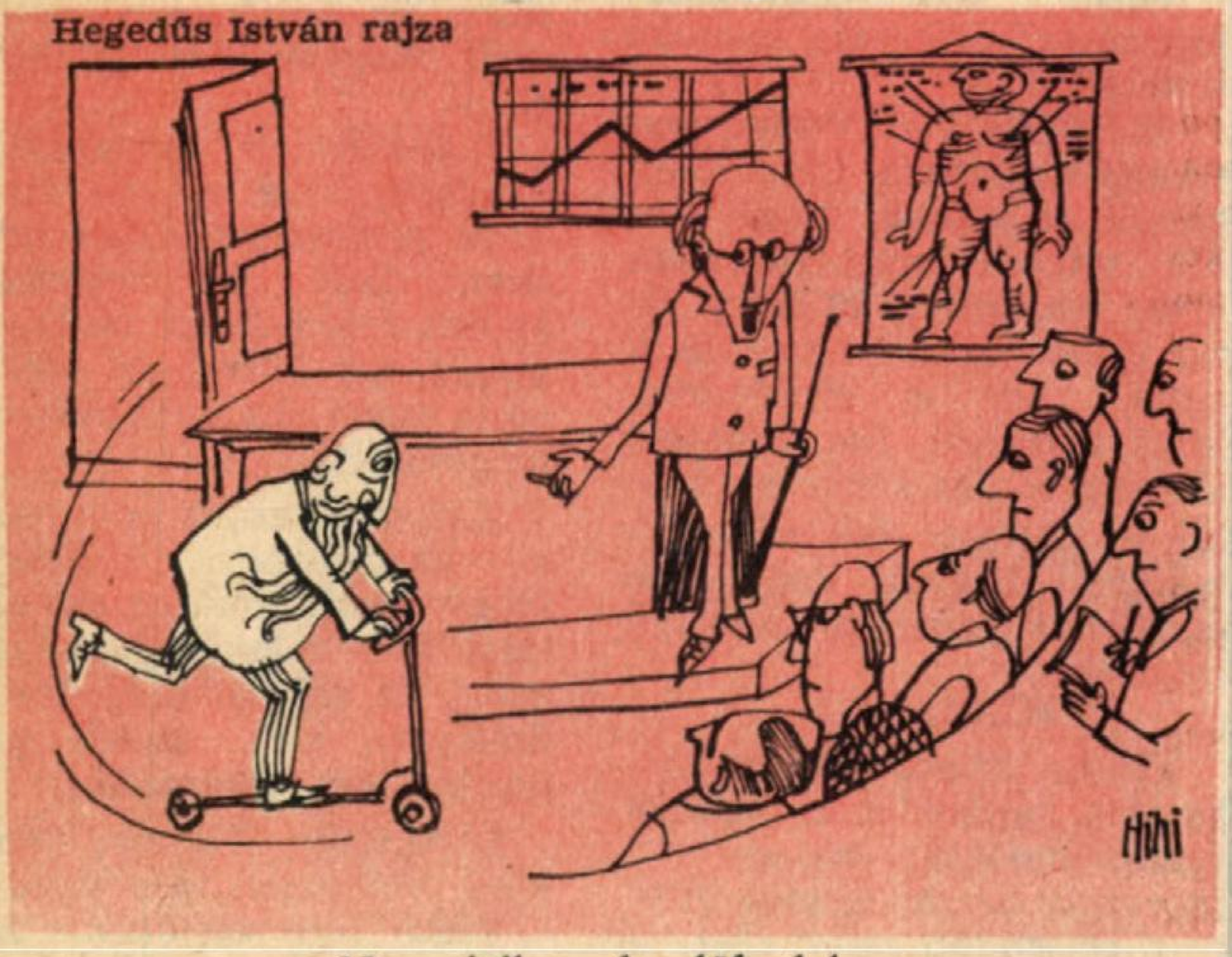
Toncz Tibor rajza

– Ugye, apu, ha absztrakt lenne a néni, akkor nézhetnénk?!

Gerontológiai kongresszus

Hegedűs István rajza

– Nem tipikus, de előfordul...

Pesti tudósítónktól

Hogy milyen röviden lehet jellemezni valakit, arra jó példa az a kis párbeszéd, amelyet X-ről hallottam:

— Mondd, milyen ember?

— Ha kérni akarsz tőle valamit, el van foglalva. Ha adni akarsz neki, ráér.

*

A fénysebességen kívül minden relatív. Ezt bizonyítja az a megjegyzés is, amelyet egy Párizsban járt ismerősöm tett:

— Láttam kint egy magyar filmet franciára szinkronizálva. Nem is volt rossz!

*

Az UNESCO statisztikája szerint, tavaly 15 milliárd ember látogatta a filmszínházakat. Ez a szám az emberiség létszámának ötszöröse. Ha tehát egy idegen égitestről érkezik majd egyszer küldöttség bolygónkra, s megkérdezi, hogy mit csinál a földi emberiség, nyugodtan válaszolhatjuk:

— Moziba jár.

*

Nem helyeslem, hogy a magyar gerontológusok konferenciája csak három napig tartott. Mivel az emberi életkor meghosszabbításáról volt szó, helyesebb lett volna, ha a konferencia legalább három évig tart.

f. l.

Irka-firka

Mindig irigyen néztem azokat a külföldi mozidarabokat, amelyek a tenger mélyén, a Marsban, vagy a jövőben játszódtak. Mi miért nem csinálunk ilyesfélét? De egy véletlenül ellesett párbeszéd most megnyugtatott:

– Képzeld, láttam a legújabb magyar filmet.

– Na és milyen volt?

– Fantasztikus . . . !

*

A labdarúgó bajnokság mintájára, ahol a fontosabb mérkőzéseket külföldi bírók vezetik, a zsúfoltabb villamos vonalakon, sőt éttermekben is alkalmazni kellene külföldi kalauzokat, illetve pincéreket.

Aligha valószínű, hogy a munkát jobban fogják elvégezni magyar kollégáiknál, de legalább nem értik meg a sok szidást . . .

*

A filmhíradó egyik legutóbbi riportja, poros domboldalon zötyökölődő motorkerékpárosok elszánt küzdelmét mutatja bé. S ezalatt a narrátor, hangjában némi büszkeséggel közli, hogy íme felavatták az új motocross pályát.

Mögöttem egy nő felsikolt:

– Jesszusom, milyen lehetett a régi . . . ?!

*

Egy ezüstös halántékú úr táskarádión hallgatja a meccset vasárnap délután a trolin. A kalauznő kedélyesen figyelmezteti:

– Tessék kérem elzárni a készüléket, vagy pedig tessék leszállni a kocsiról!

Az utasok két pártra szakadnak. Van, akit a rangadó vonz jobban és van, akit a csend. Az őszbecsavarodott sportsman az első megállónál az ajtóhoz lép, és így szól:

– Akit érdekel a mérkőzés, szívesen vendégül látom a Körútig gyalog.

*

A Bajcsy-Zsilinszky úton intek egy arra robogó üres taxi felé. A sofőr rám se hederít.

Talán elkerültem a figyelmét. De az is lehet, hogy nem barátja az autóstopnak.

*

Az idei első őszi aranyvasárnapon természetesen én is elballagtam a Nemzeti Múzeumba, hogy lelkes sorbanállás jutalmaként megcsodálhassam a kiállított ötvösremekeket. Ott hallottam, amint egy modern s tetőtől-talpig ifjú hölgy így szól lovagjához a gyönyörű bizánci arany koronára mutatva:

– Te Jambó, a Maca biztos megpukkadna az irigységtől, ha ezt viselném a házibulin!

(dalmáth)

Nem közölhető kéziratot küldtek:

M. Ferenc, Hajdúböszörmény, — G. Gyula, Bp. XII., Alkotás u. — F. Ferenc, Makó, — L. Anita, Szolnok, — G. János, Pápa, — M. István, Bp. X., Sörgyár u. — „F. B. Angyalföld" — M. Lajos, Márok, — M. Józsefné, Bp. XXI., Körmöci u. — B. Pál, Celldömölk, — K. Antal, Tiszalök — Sz. Szabolcs, Jászberény, — Cs. Simon, Bp. V., Szt. István krt. — T. Péter, Bp. XVIII.

Nőnek a gyerekek

Szür Szabó József rajza

Férfi dolgok

Vasvári Anna rajza

– Volt két dupla, két konyak . . .

A góllövő ünneplése

Toncz Tibor rajza

rokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával!
l! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a büro

Osztályon aluli I. osztály

Nem tudom, hogy az illetékesek milyen feltételeket szabnak egy-egy szolgáltató üzemrész I. osztályba való besorolásánál, de azt tudom, hogy egyik-másik I. osztályú létesítménynek még a III. osztályban is pironkodnia kellene. Egyes helyeken ugyanis

az osztályon aluli udvariatlanságot adják osztályon felüli áron, máshol pedig osztályon aluli készítményt... De akadnak olyan helyek is, ahol az elnyűtt berendezési tárgyak felemás egyvelege züllleszti le a létesítmény elsőrendű osztályzatát. Ebből a „mindent bele, ami ósdi" típusból okulásként bemutatok egyet.

Neve: Női Fodrász Szövetkezet, 24-es egység, I. oszt. Működési helye: Bp., VII., Dohány utca 68. Ez a szépészeti kombinát főként arról nevezetes, hogy harminc kiváló szakembere két műszakra osztva egy emberként szorgoskodik azon, hogy a fejtatarozások és egyéb munkálatok után valamennyi páciens elégedetten távozzék.

Ennek a jobb sorsot érdemlő fodrászüzletnek egy hibája van csak, de ez aztán kiadós: ósdi a berendezése. A vakrozsda marta tükrök únják már az egyhangúságot és láthatólag ki akarnak szabadulni meglazult kereteikből. Az üzlethosszat felsorakozott „antik" székek már régen túllépték a részükre kiszabott nyugdíj-korhatárt. A falak piszkosak, repedezettek, itt-ott a vésés nyomai láthatók. A pedikűrös intim munkáját egy lópokrócszerű takaró leplezi némi sikerrel. Az I. osztályú törülközők egyrésze erősen elnyűtt és foltozott. A kozmetikai részleg I. osztályú bőrszékei rozogák és repedezettek. Nem sorolom tovább az osztályon aluli hibákat.

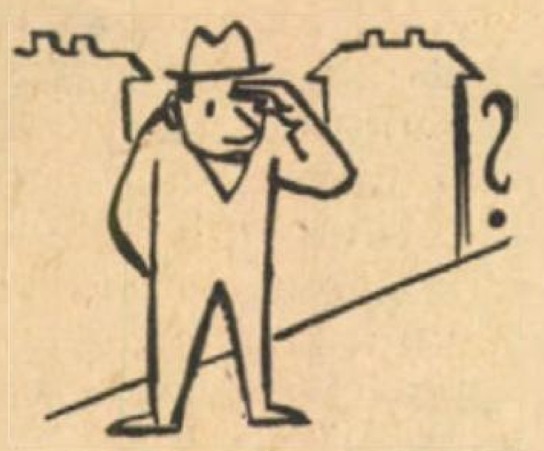
Szerintem ennyi is elég ahhoz, hogy az illetékesek sürgősen intézkedjenek.

Az egyébként jó munkát végző üzemegység dolgozói megérdemelnék, hogy I. osztályú körülményeket teremtsenek részükre. Megérdemelnék ezt a vendégek is!

(bernáth)

Utca — részletre

„Hiányzik valaki ebből az utcából" – motoszkál a fejemben a régi nóta, amikor a budai Káplár utcában bolyongok már vagy félórája. A nóta és a valóság között a különbség csupán annyi, hogy ebből az utcából nem valaki, hanem valami hiány-

zik, hogy pontosak legyünk, hiányzik az utca másik fele.

Ejnye, ágaskodik fel bennem az örök emberi felfedező kedv, mely Kolumbus óta oly sok megismeréssel gazdagította az emberiséget – ejnye, ha Amundsen megtalálta a Déli-sarkot, én is megtalálok egy utcasarkot!

...És kitartóan többször is megkerülöm a Villamossági Gyárat, ahol a Káplár utca a 10/b-nél megszakadt, és amikor már alig bírom tovább, végre megtalálom az utca végét.

Kissé megrontja az örömöm, hogy az utca közepe a 10/b-től a 18-as számig elkallódott, viszont a kiállott viszontagságok után örüljek, hogy ennyit is találtam.

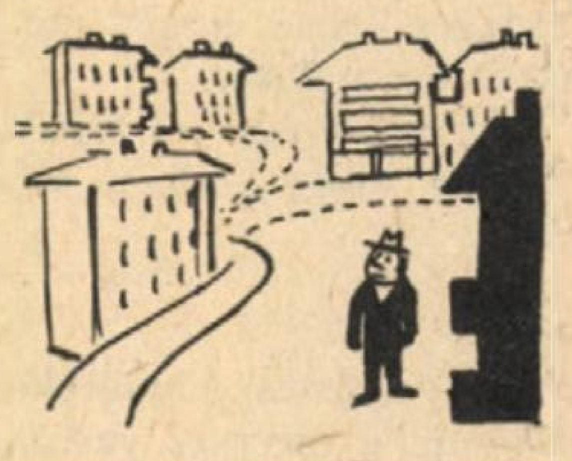
*

Eddig a történet, s mivel öreg igazság, hogy a téma az utcán hever, alaposabban megnéztem ezt a Káplár utcán két tagban heverő témát. Először is megkerestem a II. kerületi Tanácsot, ahol elmondták, hogy a Káplár utcai és a hozzá hasonló rejtvényeket fokozatosan kívánják megoldani oly módon, hogy a folytatásból egy más nevű utcát kreálnak.

Csakhogy a rejtvényfejtés eléggé lassan halad. A Káplár utca ügyét például több mint egy évvel ezelőtt tárgyalta a II. kerületi Tanács Végrehajtó Bizottsága, és a megoldással a jövő év első negyedére kecsegtetnek.

Mindezt pedig azért róttam fel panaszképpen, mert az ilyen „folytatása következik"-utcák még szép számmal vannak Budapesten. Hogy csak egyet-kettőt említsek: a rózsadombi Tüske utca nem is két, hanem három, egymástól független részből áll. A XIII. kerületi Visegrádi utcában egy tűzesetnél csak a szerencsés véletlenen múlt, hogy a tűzoltók a három ízre szakadt utcának éppen abba a részébe hajtottak be, ahol oltani kellett, különben negyedórával tovább égett volna egy Közért-raktár.

Végül még csak annyit, hogy míg a szétzilált utcák ügyét új

névadásokkal rendezik, megérdemelne egy gesztust a jobb sorsra érdemes közlekedni vágyó ember. Ahol ugyanis szétszakadt az utca és ezzel a tájékozatlan emberi értelem is holtpontra jut, ki kellene tenni egy szerény táblácskát, hogy ez az utca itt és itt folytatódik, vagy végződik...

(fülöp)

MINIMUM-TANFOLYAM

Hírt közölt a Népsport arról, hogy Csongrád megyében háromnapos minimum-tanfolyamokat szerveznek a sportköri elnökségi tagok részére.

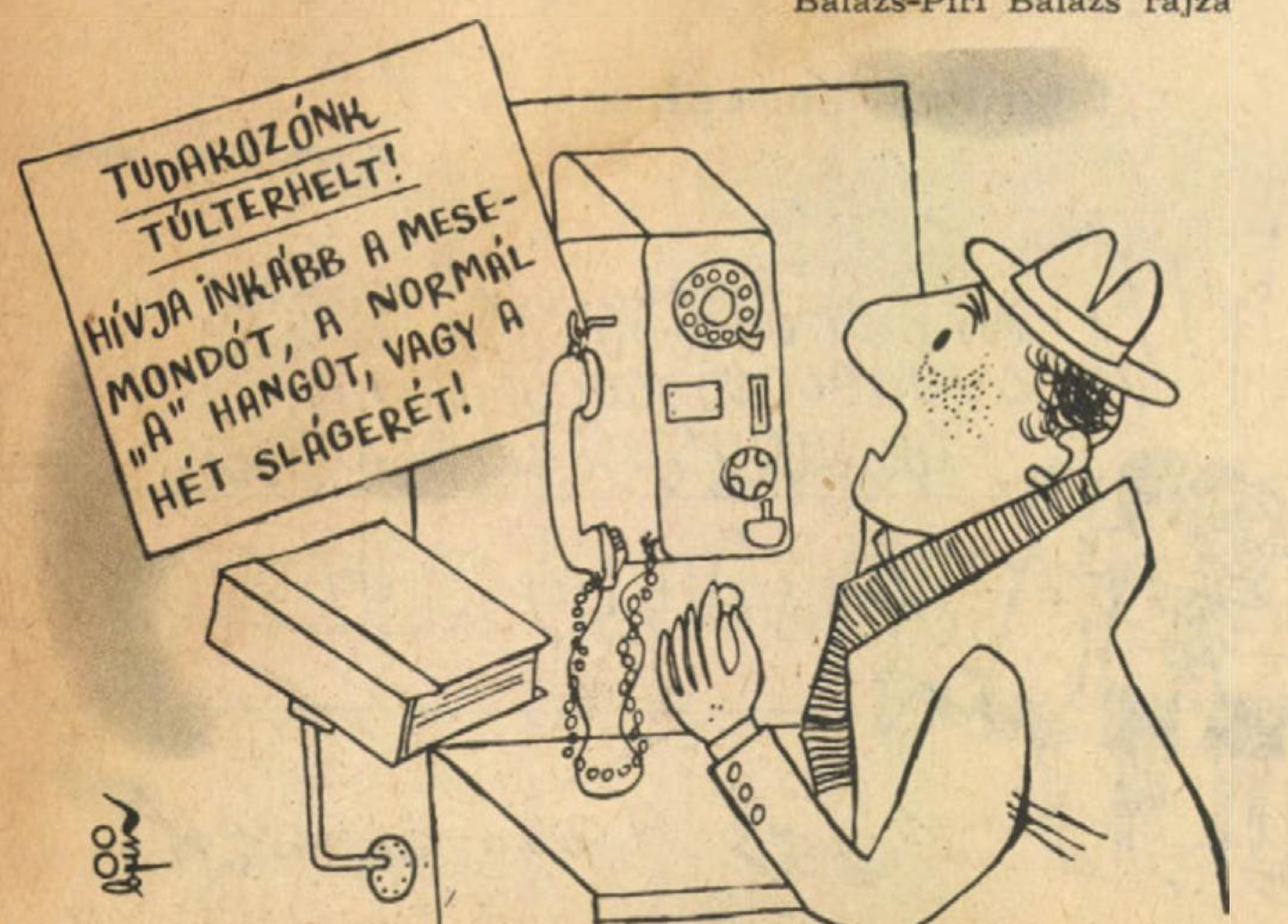
„Az előadások keretében – olvassuk – a résztvevők foglalkoznak a magyar sport átszervezésének kérdésével, az általános tudnivalókkal, s a sok időszerű probléma mellett még a jegyzőkönyvvezetés módjával, az elnökségi ülés megszervezésével, a munkaterv, a versenynaptár és a költségvetés elkészítésével. Ezenkívül sok más fontos gyakorlati tennivaló helyes módszerét is elsajátítják a résztvevők."

Ha ekkora anyaga van egy minimum-tanfolyamnak, el sem tudjuk képzelni, milyen lehet egy maximum-tanfolyam?

(K. A.)

Telefonszolgálat

Balázs-Piri Balázs rajza

Nem értem!

Szenvedélyes rajongója vagyok a szardiniának. A napokban ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy egy dobozka tartalmát elfogyasszam testvérem társaságában. Az idő azonban késő estére járt és a KÖZÉRT üzletek már zárva voltak.

Bánatomban már majdnem ivásnak adtam a fejem a II. Mártírok útja 44. szám alatti „Szomjas Bisztró"-ban, mikor felfedeztem, hogy a helyiségben is árulnak szardiniát. A „Roches Noires" feliratú dobozt, mely-

nek üzleti ára 12 forint 50 fillér, itt 17 forint 10 fillérért kínálták. Közismert zsugoriságomnál fogva, nem voltam hajlandó az üzleti árnál 4 forint 60 fillérrel többet fizetni.

Még aznap este a Népköztársaság úti „Ádám" büfébe vitt el a jósorsom, ahol a „Roches Noires" márkájú szardiniát 12 forint 50 fillérért, tehát a rendes üzleti áréert megvehettem.

Egyáltalán nem értem, milyen címen kérhet a „Szomjas Bisztró" elnevezésű III. osztályú üzem majdnem 40 százalékos felárat egy doboz szardínia vásárlásánál!

g. sz.

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Mit látott a Véd-Elek?" című bírálatukkal egyetértünk. Köszönettel vettük, hogy foglalkoztak munkavédelmi szatirikus tájékoztatónkkal, és egyben közöljük, hogy a jövőben fokozottabb figyelemmel fogjuk szerkeszteni a lapot.

Véd-Elek szerkesztősége
Takács József,
mv. felügyelő

„Prózai sorok Lyra-i gombócokról" című közleményük alapján dolgozónkat helytelen magatartása miatt szigorú írásbeli figyelmeztetésben részesítettük.

VII. ker. Vendéglátóip. V.
Tóth Béla igazgató

PIETRO

Velence szűk utcáiban, majd minden házban van egy kis osteria. Az osteria nem vendéglő és nem kocsma. A kettőnek kombinációja. Kicsi és aránylag olcsó, ha olcsónak lehet nevezni egy 450 lírás kisadag „milaneset". Ez a húsétel nem más, mint bécsiszelet, és magyar pénzre átszámítva 23 forintba kerül.

Tíz percnyire a Szent Márk tértől a Hotel Lisbone mellett van Pietro osteriája. Ide sok magyar jár, mert hamar elterjedt a magyar turisták körében a hír, hogy Pietro nem számítja fel külön sem a terítéket, sem pedig a köretet. Sőt arra is vállalkozott az élelmes Pietro, hogy néha magyaros ételt is főzzön. A receptet egy magyar vendégétől kapta és annak útmutatása szerint a „sztracsadella" nevű olasz specialitást paprikával és borssal magyarosította.

Nem sokkal később az első magyar vendégét ezzel a magyar–olasz ételspecialitással kínálta meg Pietro és várta a dicséretet. Ez nem is maradt el, aminek bizonyságaként a vendég a következőket írta a menükártyára: „Sztracsadella à la, nehogy rendeljen belőle".

– Így jelezze majd a jövőben a menükártyán a magyar módra készült sztracsadellát – szólt a vendég és elbúcsúzott Pietrotól.

A derék olasz vendéglős egyébként Milánóból egy magyar népi zenészt is kerített, aki egy olasz gitárossal mindjárt „bandát" alapított. Ettől kezdve, ha magyar vendég jött be a kis olasz osteriába, Pietro – ha nőket is látott a társaságban –, mindjárt azzal fogadta őket, hogy a zenészek minden magyar női keresztnévre tudnak nótát muzsikálni. A világért sem árulta volna el, hogy a hegedűs magyar ember. Társaságunk három nő tagja közül Kati tiszteletére mindjárt megrendeltük a nótát. Nagy meglepetésünkre nyomban felhangzott a „Kati gyere ki . . .", Rozi a „Hallod-e, Rozika te . . ." című dalt kapta. Majd sor került társaságunk harmadik hölgytagjára is.

– Engem Erikának hívnak – mondta kárörömmel. – Na, erre próbáljon nótát találni!

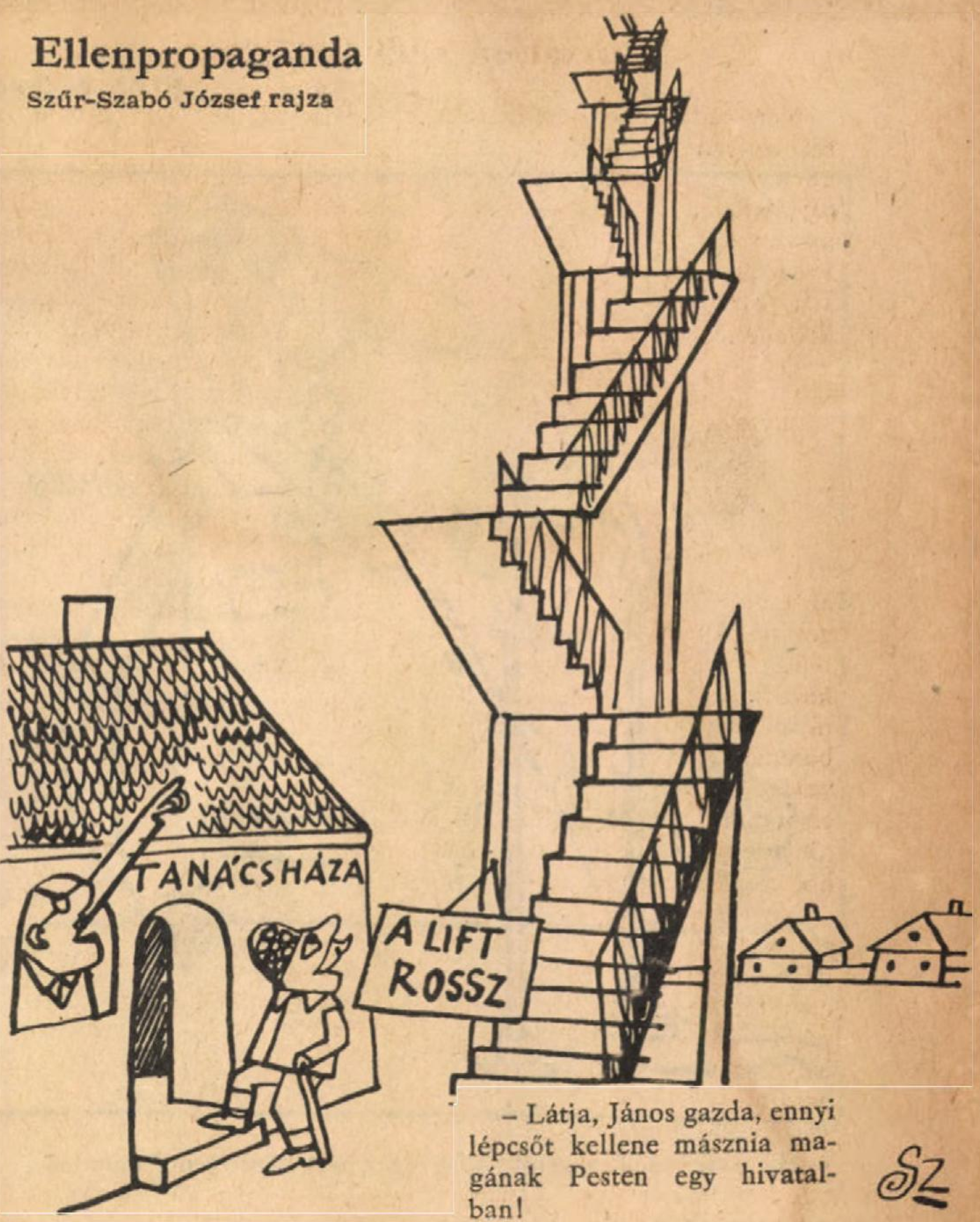
A prímás csak egy pillanatig gondolkozott, s már fel is hangzott a dal: „Erika, Erika búzakalász, nálamnál hűbb szeretőt nem találsz . . ."

Nem kell félteni Pietrót, de a magyar zenészt sem . . .

(palásti)

Ellenpropaganda

Szűr-Szabó József rajza

– Látja, János gazda, ennyi lépcsőt kellene másznia magának Pesten egy hivatalban!

VANNAK egészen FURCSA DOLGOK

A HOSSZÚ ÉLET TITKA

A rhodesiai Salisburyból jelentik, hogy 103 éves korában meghalt Joseph Terpend, aki a múlt század utolsó éveitől kezdve a legismertebb dél-afrikai útonálló volt. Ebből az alkalomból a lapok felelevenítették Mr. Terpend nyilatkozatát, amelyet századik évének betöltésekor tett. Ekkor ugyanis megkérdezték tőle, hogy mi a hosszú élet titka. A matuzsálemi kort megélt útonálló így felelt:

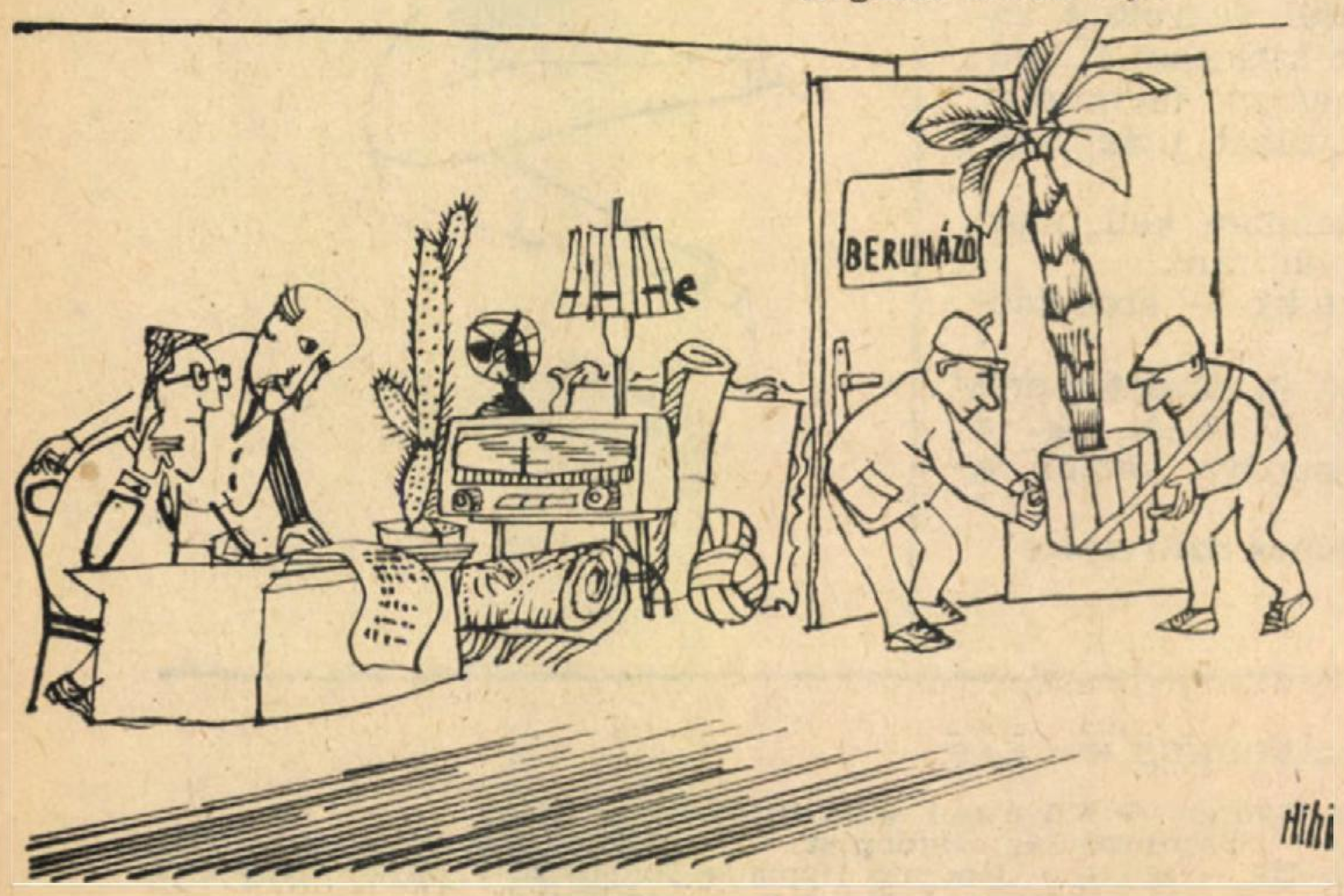
– A nyugodt életmód.

NUDISTA VILÁGKONGRESSZUS

Az Associated Press hírügynökség jelentése szerint most tartják Hannoverban a Nemzetközi Nudista Szövetség ezévi kongresszusát. A napirend legfontosabb pontja az, hogy milyen módon lehetne a nudista mozgalmat megszabadítani a gúnytól, a rosszindulatú tréfáktól, a félreértésektől. A kongresszusnak 3000 résztvevője van. A kongresszuson biztosítják a szabad vitát, mindössze egyetlen megkötés van: ruhatár kötelező.

Évvégi gondok

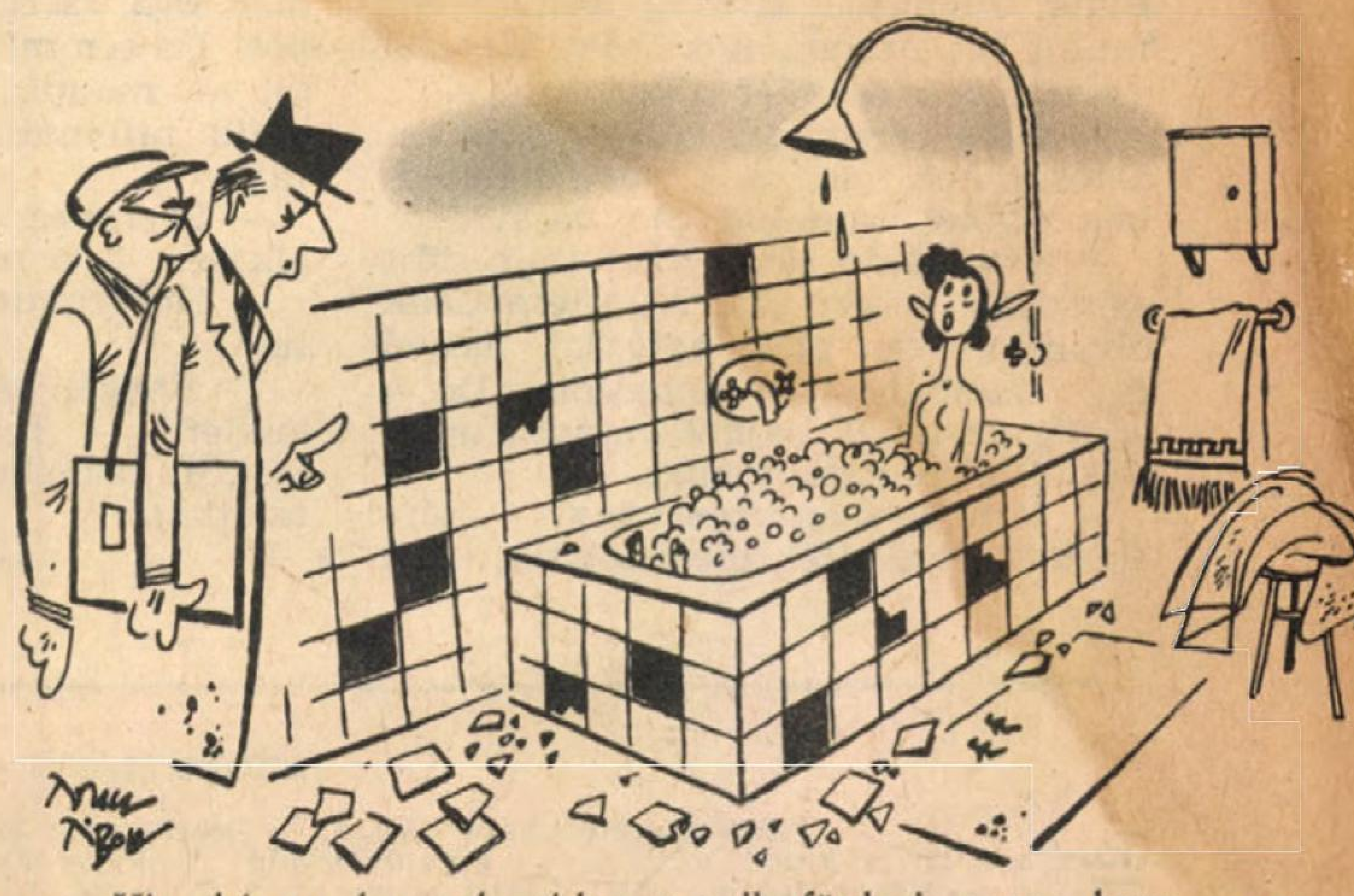
Hegedűs István rajza

– Mit rendeljünk még, hogy kimerítsük a keretet?

Műszaki ellenőrzés

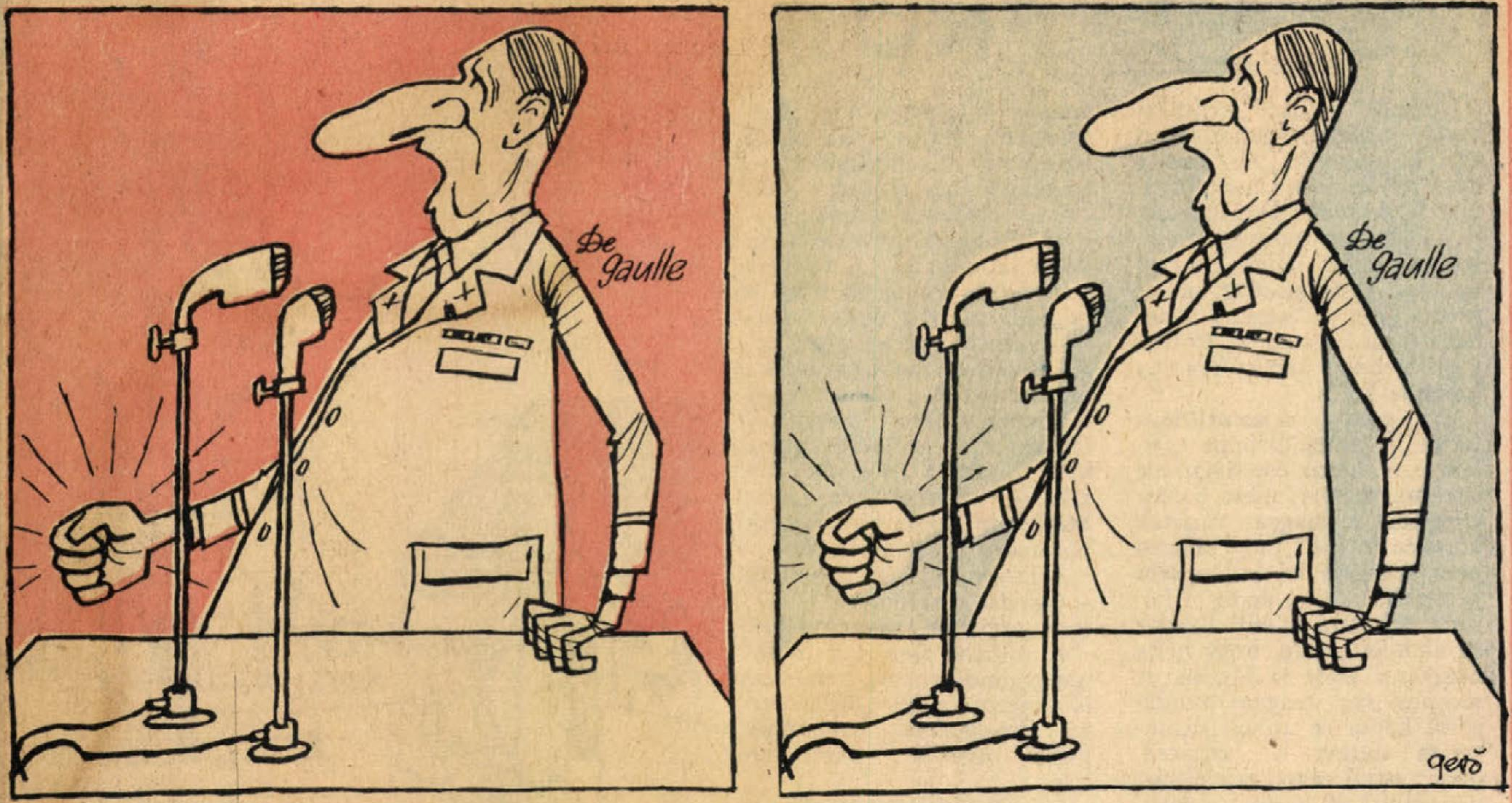
Toncz Tibor rajza

– Hja, kérem, ha melegvízben tetszik fürdeni, persze hogy lehull a csempe! . . .

„EIN MANN — EIN WORT"

Gerő Sándor rajza

– Ha nem kapok abszolút többséget, természetesen lemondok...

– Nem kaptam abszolút többséget, természetesen maradok...

A napokban, hajnali ötkor, Bordács Tihamérba botlottam a Váci úton.

— Mi van veled, öreg fiú? — kérdeztem volt lakótársamtól.

— Most itt dolgozom a Váci úton egy nagyüzemben... Tudod, a pesterzsébeti gyárból hozzájárulással elbocsátottak. Mondd, olyan megbocsáthatatlan bűn az, ha az ember szerelmes? — nézett rám kissé szomorkásan.

— Nem. Minden embernek joga van ahhoz, hogy szerelmes legyen...

— Eta a csomagolóban dolgozott. Midőn megláttam a haját, rögtön beleszerettem. A fekete hajnak nem tudok ellenállni. Órákig tudtam bámulni ezt a csodálatos hajat. Később ez lett a felmondás oka.

— Nem értem. Mi köze a gyár vezetőségének, ha te a magánéletedben órákig bámulod Eta haját?

— Munkaidő alatt bámultam. Mit csináljak, nekem ez a végzetem. Csak olyan nő van rám hatással, akivel egy munkahelyen dolgozom. De a végén az Sz. B. sajnos mindig megirigyli a boldogságunkat.

— Most is szerelmes vagy? — kérdeztem részvéttel, mert láttam, hogy egy csokor halvány rózsaszín szekfűt szorongat a kezében.

— Két hete dolgozom ebben a gyárban és halálosan beleszerettem Klammer Évába. Éva a szerelőcsarnokban dolgozik. Csodálatos szőke haja van, és semmi sincs rám olyan hatással, mint a szőke haj. Néha titokban megsimogatom a kezét, azután beszélgetünk, tervezzük a jövőt...

— És hol szoktatok találkozni a szerelőcsarnokon kívül?

— A gyáron kívül nemigen találkozunk. Tudja az ég, valahogy ott jobban esik eldiskurálni. Már itt is közölték, ha nem mondok le Klammer Éva szerelméről, fegyelmit kapok. De semmi sem szakíthat el Évától — mondta sugárzó tekintettel, majd pillanatnyi szünet után folytatta:

— Szervusz, rohannom kell, mert elkések. Éva már vár rám.

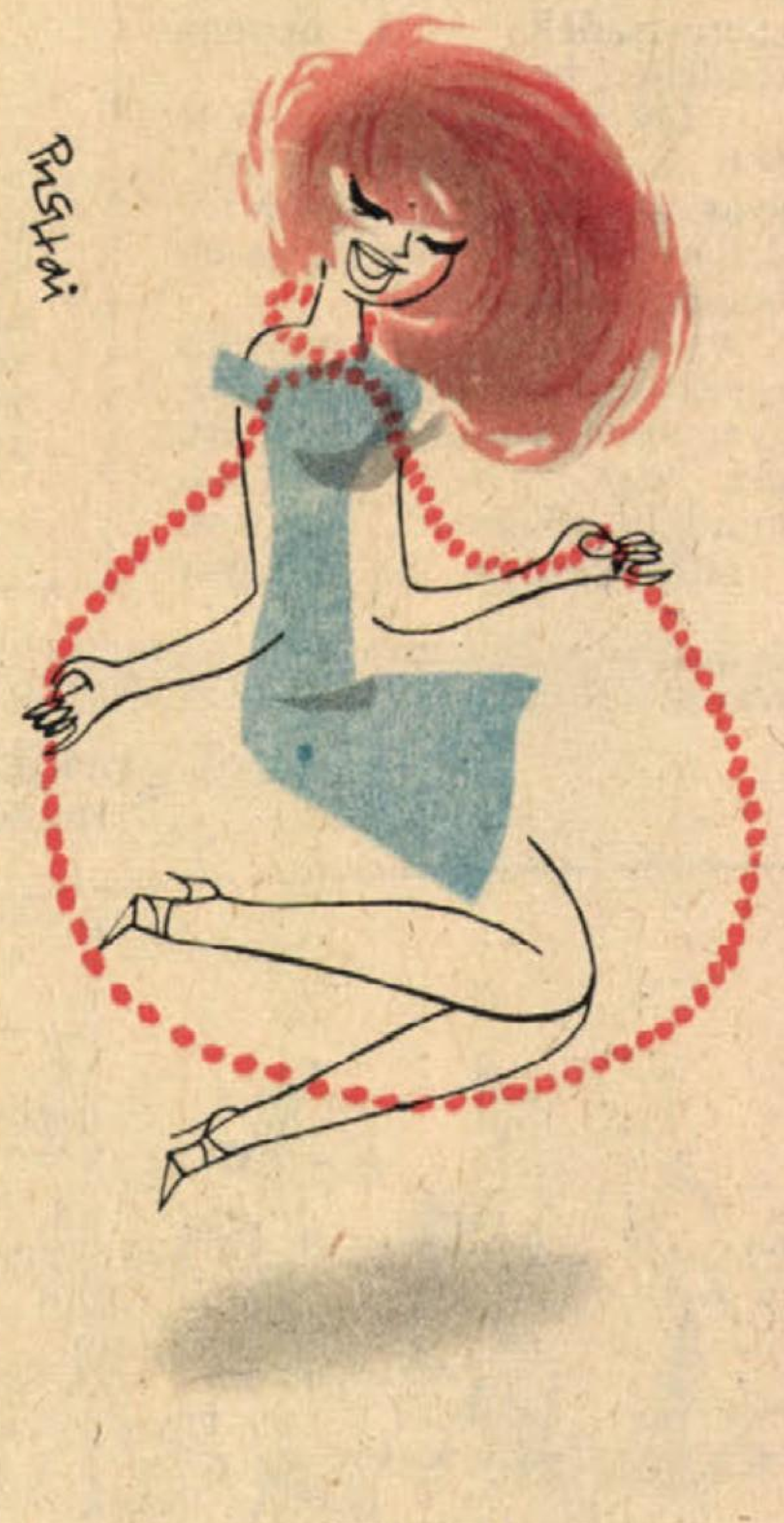
— Hol randevúztok? — érdeklődtem.

— Reggel hatkor az excenter-prés mellett — felelte Tihamér, és a szekfűt szívéhez szorítva, rohant a találkára.

Galambos Szilveszter

Divatos nyaklánc

Pusztai Pál rajza

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.5928 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.